ΕΤΟΣ Δ.— ΑΡΙΘ. 481 Τιμᾶται λεπτὰ 10 ΤΕΤΑΡΤΗ 18 ΜΑΙΟΥ 1883

ΜΗΧΑΝΕΣΑΙ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ ΚΑΙ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ ΜΟΝΟΝ: Ἐν Ἀθήναις καὶ ταῖς ἐπαρχ. φρ. 20 — Ἐν τῷ ἐξωτ. φρ. 30.
ΑΓΓΕΛΙΑΙ: ἅπαξ ἢ δίς, λ. **40**, τρὶς ἕως ἑξάκις λ. **20**, κατὰ μῆνα λ. **15**, ἔτος ἢ ἑξαμηνίαν λ. **10**.
ΓΡΑΦΕΙΟΝ, **ὁδὸς Μουσῶν**, *Ἀριθ.* 6, *ἀπέναντι τῆς οἰκίας Φιλήμονος παρὰ τὴν πλατεῖαν τοῦ Συντάγματος.* —
Β. ΓΑΒΡΙΗΛΙΔΗΣ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΠΙΠΤΕΙ Ο ΤΡΙΚΟΥΠΗΣ ..... ΟΥΡΡΑ!

Πότη νὰ ἐγεννήθη ἄρά γε χαρὰ τὴν παρελθοῦσαν ἑβδομάδα, χαρὰ ἥτις ἐξακολουθεῖ ἀκομη καὶ τώρα, διότι ἐγέμισεν ἡ πρωτεύουσα ἀπὸ φήμας συγκρούσεων τῶν ὑπουργῶν ἀναμεταξύ των καὶ ἐπαπειλουμένων παραιτήσεων δύο καὶ τριῶν ἀκομη ἐξ αὐτῶν; Στήθη τέως πιεζόμενα ἀπὸ δεινὸν ἐριάλτην ἠλευθεροῦντο, καρδίαι ἡμίνεκροι κατελήφθησαν ὑπὸ σφοδρῶν παλμῶν, σύννεφα ἀπελπισμοῦ καὶ μελαγχολίας διελύοντο, ἴσως καὶ δάκρυα χαρᾶς ἔρρευσαν, ἴσως καὶ ζητωκραυγαὶ διέσχισαν τὴν ὀροφὴν αἰθούσης τινός, καὶ ὅρκοι φιλίας καὶ ἀμοιβαίων θυσιῶν ἀντηλλάγησαν. Ὁ Τρικούπης πίπτει! ἡ κυβέρνησίς του διαλύεται· τὸ κόμμα του ἐξασθενεῖ· τὸ μέλλον ἀνοίγει τὰς πύλας του καὶ εἰς ἄλλους πλὴν αὐτοῦ κυβερνήτας. Αὐτὰ ἐπροξένουν τὴν χαράν· καὶ αἱ μέλλουσαι συνέπειαι αὐτῶν ἐπηύξανον τὴν χαράν. Εὐδαιμονία! Ὁ Ράλλης θ' ἀναπετάσῃ δικήν του σημαίαν· θὰ παρασύρῃ δέκα, δεκαπέντε μαζύ του· ἴσως καὶ περισσοτέρους· διότι ὁ Βαλαωρίτης ἀκολουθεῖ τὸν Ράλλην· δὲν ἀκολουθεῖ τὸν Τρικούπην· ὁ Ροῦφος ἔχει τὰς πατρινάς του ψήφους· καὶ μερικὰς ἄλλας· τί διάβολο! ὁ Καλλιγᾶς δὲν ἔχει φίλον μίαν ψυχὴν βουλευτοῦ; εἶναι ἀδύνατον! Ἀλλ' αὐτοὶ ὅλοι σχηματίζουν μίαν ὁμάδα σαράντα, πενῆντα ψήφων. Τελειόνει λοιπόν· τὸ μεγαθήριον καταβάλλεται· δεῦτε καὶ ἐμπήξωμεν εἰς τὴν κεφαλήν του, εἰς τὰ πλευρά του, εἰς τὴν καρδίαν του, τοὺς ὄνυχάς μας· ἂς τὸ τραβήξωμεν ἀπὸ τὴν οὐράν· δὲν φοβούμεθα· εἴμεθα τώρα πολλοί· καὶ ἂς τὸ κατακυλινδήσωμεν κάτωθεν ὑψηλοῦ τινος βράχου—τίς δὲ βράχος τῆς ἐξουσίας ὑψηλότερος;—νὰ μὴ μπορέσῃ νὰ βγάλῃ τσιμουδιά. Αὐτὰ ἐλέγοντο καὶ λέγονται μεταξὺ ὅλων τῶν εἰδῶν καὶ ὅλων τῶν ἀποχρώσεων τῆς ἀντιπολιτεύσεως, καὶ μεταξὺ ἀκόμη τῶν ὀλίγων ἀνεξαρτήτων, διότι πρὸ πολλοῦ καὶ αὐτῶν ἀπεξένωσε τὰς συμπαθείας ὁ κ. Τρικούπης δι' ἀναγκαστικῆς ἀφομοιώσεως ἑαυτοῦ μὲ τὸ ὑπάρχον καὶ ἐπικρατοῦν σύστημα τῆς διαφθορᾶς. Ἴσως καὶ φίλοι του ἀκόμη ἔτριψαν κρύφα τὰς χεῖρας ἐξ ἡδονῆς, διότι φύσει ὁ Τρικούπης εἶναι κατεσκευασμένος νὰ γεννᾷ ἀντιπαθείας, νὰ προκαλῇ μὲν ἴσως κολακείας, οὐδέποτε ὅμως ἐνδόμυχον συμπάθειαν. Εἰς τὸ φύσει τοῦτο τοῦ κ. Τρικούπη προσθέσατε καὶ τὸ φύσει φθονερὸν καὶ φίλισον τοῦ νεωτέρου Ἕλληνος, καὶ ἔχετε τὴν εἰκόνα πλήρη.

Καὶ ταῦτα μὲν οἱ ἀντιπολιτευόμενοι, οἱ ἀδιάφοροι καὶ οἱ ψευδεῖς φίλοι· ἀλλ' οἱ τὸ αἴσθημα τῆς πατρίδος μετ' οὐδενὸς ἄλλου ἀνταλλάσσοντες καὶ συμφύροντες, ὡς νὰ ἦτο πολυσύνθετον ἔμβαμμα ὄψου, ἀλλὰ ἁγνὴν παρθένον ἄγαμον, ὡς Ἑστιάδα, ἐν τῇ καρδίᾳ αὐτῶν φυλάσσοντες, ἡδύναντο νὰ αἰσθανθῶσι χαράν τινα ἐπὶ ἐπικειμένῃ διαλύσει τοῦ τρικουπικοῦ κόμματος; Ἠκούσαμεν παρ' ἑνὸς οἰστρηλάτου τὴν φοβερὰν φρᾶσιν: Νὰ τὸν πατήσουμε καὶ αὐτόν! καὶ ἠσθάνθημεν ἀπέχθειαν ὡς ἂν εἴμεθα οἱ πρῶτοι φίλοι τοῦ κ. πρωθυπουργοῦ. Τί θὰ ὠφεληθῇ ὁ τόπος ἂν καταπατηθῇ καὶ ὁ Τρικούπης; Κατεπατήσαμεν τὸν Βούλγαρην, τὸν Ζαΐμην, τὸν Κουμουνδοῦρον· ἀλλ' ὅταν ἀπέθανον, ἠσθάνθημεν τὸ κενὸν πέριξ ἡμῶν καὶ ἐκλαύσαμεν. Τί ἐκλαίομεν; Τὰς ἁμαρτίας των; ἢ τὰς ἁμαρτίας μας! Ὁ τόπος αὐτὸς μορφοῦται βαθμηδὸν εἰς ἕνα κύλινδρον καταθλιπτικόν, ἐξ ἐκείνων δι' ὧν οἱ ὁδοποιοὶ ἰσάζουσι τὰ χαλίκια τῶν δημοσίων ὁδῶν. Ἰσοπέδωσις! ἰδοὺ ὁ στεναγμὸς ὃν ἐκβάλλει ὁ τόπος αὐτὸς ἀπὸ τῆς ἐποχῆς τοῦ Ἀριστείδου, τοῦ Κίμωνος καὶ τοῦ Περικλέους, μέχρι τῶν νεωτέρων Ἀριστειδῶν, Κιμώνων καὶ Περικλέων. Ἀλλὰ κυβερνῶνται κράτη χωρὶς ἐξεχούσας κεφαλάς; Κυβερνᾶται οἰκογένεια χωρὶς ἐπιβάλλουσαν κορυφήν; Κυβερνᾶται ὀργανισμὸς χωρὶς ἐγκεφάλου;

Εἰς ποῖον κράτος θαυματουργῆσαν εἴδετε τόσας συχνὰς ἐναλλαγὰς κυβερνήσεων, θεμελιώσεις νέων κομμάτων καὶ διαλύσεις παλαιῶν, οἵας παρ' ἡμῖν; Ἆρά γε εἰς τὴν Ἀγγλίαν; Ἐκεῖ ὄχι μόνον τὰ κόμματα εἰσὶ δύω, στερεὰ ὡς οἱ βράχοι τῶν Βρεττανικῶν νήσων καὶ ἀδιάλυτα ὡς πλατίνη, ἀλλὰ καὶ ὅταν τὸ ἓν κόμμα ἔλθῃ εἰς τὰ πράγματα, διανύει τὸ ὀλιγώτερον μίαν τετραετίαν καὶ περιπλέον ἐνίοτε, καὶ ἔπειτα, τῶν χρόνων μεταβαλλομένων καὶ νέου ρεύματος ἀπαιτουμένου, ὑποχωρεῖ ἡ συμπολίτευσις εἰς τὴν ἀντιπολίτευσιν. Ἡ ἐπιρροὴ τοῦ λόρδου Πάλμερστων δὲν ἐπεξετάθη δεκαετίαν ὁλόκληρον, περιλαβοῦσα ζητήματα ἐπὶ ζητημάτων, τὸ ἰταλικόν, τὸ ἀνατολικόν, τὸ γαλλικόν; Ὁ Βήκονσφιλδ δὲν περιέλαβε μίαν μεγάλην ἐποχὴν περιλαβοῦσαν τὴν ἀγορὰν τῶν μετοχῶν τοῦ Σουέζ, τὴν αὐτοκρατορίαν τῶν Ἰνδιῶν, τὴν συνθήκην τοῦ Βερολίνου, τὴν κατοχὴν τῆς Κύπρου; Ὁ Γλάδστων δὲν διήνυσε μίαν ἑξαετῆ περίοδον εἰρήνης καὶ δὲν διανύει τώρα τὸ τέταρτον ἔτος ἄλλης περιόδου πολέμου καὶ ἐνεργείας, ἐσωτερικοῦ καὶ ἐξωτερικοῦ; Ποῦ ὠφείλοντο οἱ θρίαμβοι τῆς Γαλλίας ἐπὶ Ναπολέοντος Γ', ἀλλ' ἢ εἰς τὴν ἐνδελεχῆ ἀκατάπαυστον προσωπικὴν κυβέρνησιν αὐτοῦ τοῦ

ἰδίου ; Καὶ ὁ Καβούρ ; Ἔπιπτε καὶ ἐσηκόνετο, ὡς μωρὸν παιδίον μανθάνον τὸν βηματισμὸν ἢ ὡς Ἕλλην πρωθυπουργὸς ἀκροβατικῶς γυμναζόμενος εἰς τὴν κυβέρνησιν τοῦ τόπου του ; Τί δὲ θὰ ἦτο ἡ Γερμανία χωρὶς τῆς σιδηρᾶς καὶ μηδέποτε ὀξειδουμένης κυβερνήσεως τοῦ Βίσμαρκ, ὡς νὰ ἐκυβερνᾶτο ὑπὸ δύο αὐτοκρατόρων, ἑνὸς, τοῦ Γουλλιέλμου καὶ ἄλλου, τοῦ Ἀρχιγραμματέως αὐτοῦ ; Ἢ λησμονοῦμεν τὸν Γορτσακώφ ; Ἢ λησμονοῦμεν ἐν Βελγίῳ τὸν Φρὲρ Ὀρβάν ; Ἢ λησμονοῦμεν ἐν Ρουμουνίᾳ τὸν Βρατιάνον καὶ ἐν Σερβίᾳ τὸν Ρίστιτς ; Ἢ λησμονοῦμεν τῆς γείτονος Τουρκίας τὸν Ἀαλῆ καὶ τὸν Φουάτ ; Ἢ λησμονοῦμεν ἀκόμη, τὰ ἡμέτερα, τὴν ἐξωτερικὴν θέσιν τῆς Ἑλλάδος, ἐπὶ Ὀθωνος, πρωταγωνιστούσης μόνης ἀδιαφιλονεικήτως ἐν ὅλῃ τῇ Ἀνατολῇ καὶ ἀλληλομαχομένων τῶν μεγάλων δυνάμεων περὶ κατακτήσεως τῆς ἐπ' αὐτῆς ἠθικῆς ἐπιρροῆς. Οὐδὲ Ρουμοῦνοι τότε ἠκούοντο, οὐδὲ Βούλγαροι, οὐδὲ Σέρβοι· μία δὲ κοινὴ ἐπεκράτει πεποίθησις ὅτι ἡ Ἑλλὰς εἶναι ἡ φυσικὴ κληρονόμος τῆς Τουρκίας· ἐν δὲ φόβητρον ἐσχημάτιζε πτυχὰς καὶ ρυτίδας εἰς τὰ μέτωπα τῶν διπλωματῶν : τῆς Ἑλλάδος ἡ μεγάλη ἰδέα. Διατί ; Διότι εἷς ἄνθρωπος ἐκυβέρνα τότε τὴν Ἑλλάδα : ὁ Ὀθων.

Πῶς τὴν παρέλαβε παρὰ τοῦ Ὀθωνος ὁ Γεώργιος καὶ πῶς τὴν ἔχει τώρα εἰς χεῖράς του ; Ἐκεῖνος τὴν παρέδωκε κέντρον καὶ ψυχὴν τῆς Ἀνατολῆς, καὶ αὐτὸς τὴν μετετόπισεν, ὡς νὰ ἦτο Ἕλλην ὑπάλληλος, ἀπὸ τοῦ κέντρου εἰς ἓν σημεῖον τῆς περιφερείας. Ἡ κατὰ δύο ἐπαρχίας ἐπὶ τῆς Στερεᾶς καὶ ἑπτὰ μεγαλονήσους ἐν τῷ Ἰονίῳ αὐξηθεῖσα ἐπὶ Γεωργίου Ἑλλὰς, εἶναι πολλῷ ἐλάσσων τῆς ἄνευ Θεσσαλίας καὶ Ἠπείρου, καὶ ἄνευ τῶν Ἑπτὰ νήσων Ἑλλάδος τοῦ Ὀθωνος. Οἱ Ἀλβανοὶ τότε ὤμνυον εἰς τὸ ὄνομα τοῦ Βασιλέως τῶν Ἑλλήνων, ἡ νεολαία τῶν Βουλγάρων ἐσπούδαζεν εἰς τὸ ἐν Ἀθήναις Πανεπιστήμιον, οἱ Σέρβοι καὶ οἱ Μαυροβούνιοι ἦσαν ἀδελφοί μας, οὐδεὶς ἠμφισβήτει τὸν ἑλληνισμὸν τῆς Μακεδονίας, τὸ Πατριαρχεῖον ἦτο παντοδύναμον, ἡ Αὐστρία δὲν ἐμελέτα τὴν Θεσσαλονίκην καὶ ἡ Ἑλλὰς δὲν ἠγωνία ν' ἀποδείξῃ τὰ Ἰωάννινα ἑλληνικά. Φεῦ ! ποία ἔκτοτε πτῶσις ! Ἡ Ἑλλὰς ἀπολέσασα τὸ ἄετειον ὄμμα τοῦ Ὀθωνος καὶ τῆς Ἀμαλίας τὴν μεγαλόκαρδον θέλησιν, ἔδεσε τοὺς ὀφθαλμούς της διὰ νὰ μὴ βλέπῃ ἐκεῖθεν τῆς Ὀρθρυος, ἐστράφη εἰς τὸ ἐσωτερικὸν καὶ εἶπε : ἐδῶ θὰ πολεμήσωμεν τοὺς τελωνοφύλακας, τοὺς ἀλαταποθηκαρίους, τοὺς κλητῆρας καὶ τοὺς τμηματάρχας. Καὶ ἐπολέμησε τὸν καλὸν ἀγῶνα τῆς ἐσωτερικῆς κατακτήσεως καὶ ληστείας, ὑπογράφοντος, ὑπογράφοντος, ὑπογράφοντος τοῦ Γεωργίου. Ἡ φιλοπατρία ἐγένετο ἐμπορία, τὸ Κράτος ἀνέλαβον Ἑταιρίαι διάφοροι ἵνα τὸ ἐκμεταλλεύωνται, καὶ οἱ Ἕλληνες τοῦ Ὀθωνος, οἱ Ἕλληνες τῆς κατοχῆς, μετεμορφώθημεν εἰς Ἕλληνας τοῦ Συγγροῦ καὶ τοῦ Σκουλούδη. Μίαν μόνην χρυσῆν παρένθεσιν, ὡς σελήνην πρώτου τετάρτου, ἐγνώρισε τὸ Ἑλληνικόν, ὅταν τὸ 1873 καὶ κατόπιν τὸ 1876 ἀνεπέτασε μετ' εὐλαβείας ὁ Δεληγεώργης τὴν σημαίαν τοῦ ἑλληνισμοῦ ἀντὶ τῆς σημαίας τῆς Ἑλλάδος καὶ εἶδε καὶ ἐνόησε καὶ εἶπεν : Τὸ ἔργον τοῦ 21 νὰ συμπληρωθῇ ἐναλλάξ διὰ τῆς διπλωματίας καὶ τῶν ὅπλων. Ἀλλὰ ὁ λαὸς διαφθαρεὶς δὲν ἠνείχετο τὸν Δεληγεώργην, τὰ ἴδια σπλάγχνα του — Βουλευταὶ — τὸν ἐπρόδωσαν, καὶ τ' Ἀνάκτορα τὸν ἐπολέμησαν ὅσον ἠδυνήθησαν. Τίς οἶδε, τί δὲν θὰ ἐμεγαλούργει, ἂν ἔμενεν ὁ Δεληγεώργης πρωθυπουργὸς — μὲ ἑκατὸν διαλύσεις ἀπὸ τοῦ 1873 μέχρι τοῦ ρωσσοτουρκικοῦ πολέμου ; Ἀλλὰ ἡ βασιλεία οὐδεμίαν πολιτικὴν ὑποστήριξεν, τὴν τοῦ Δεληγεώργη δὲ ἐκθύμως κατεδίωξε, καὶ συντρίβουσα τοὺς παλαιοὺς, καὶ ἐγείρουσα νέους κομματάρχας καὶ σύμμαχον προσλαβοῦσα τὴν ἀτασθαλίαν τῶν νεωτέρων Ἑλλήνων, κατεκερμάτισε τὴν Ἑλλάδα εἰς κόμματα καὶ ἔκαμε τὸν τόπον κομμάτια.

Μεταξὺ τῶν ἀγρίως συντελεσάντων εἰς τὴν κατάστασιν αὐτὴν ἐπροτοστάτησε κατὰ τὰ τελευταῖα ἔτη ὁ κύριος Χαρίλαος Τρικούπης. Καὶ ἂν εἴχομεν τὰ μίση του καὶ τὰ πάθη του, ἠδυνάμεθα νὰ ἐπιχαίρωμεν καὶ ἡμεῖς, διότι ἐκεῖνα ἅπερ διέπραξε κατὰ τῶν ἀντιπάλων του, ἰδοὺ ἤδη τῷ προετοιμάζουν τὰ αὐτὰ οἱ τέως φίλοι του. Ἀλλ' ὅταν βλέπωμεν τὰ πρόσωπα συμπεπλεγμένα μὲ τὰ πράγματα, καὶ τὸ ζήτημα τὸ κυβερνητικὸν ζήτημα τῆς Ἑλλάδος, ἡμεῖς τοὐλάχιστον λησμονοῦντες τὰ πρόσωπα ὁρῶμεν πρὸς τὰ πράγματα.

Τίς λοιπὸν εἶναι ἕτοιμος νὰ διαδεχθῇ τὸν κύριον Τρικούπην ; Ἆρά γε ὁ κ. Ράλλης ἢ ὁ κύριος Καλλιγᾶς ; Ἆρά γε ὁ κ. Δεληγεώργης ἢ ὁ κ. Δεληγιάννης ; Ἆρά γε ὁ κ. Σωτηρόπουλος ἢ ὁ κ. Μεσσηνέζης ; Ὁ Τρικούπης εἰσήχθη ἀπὸ τοῦ 1870 ὡς ἀρχηγὸς κόμματος — καὶ ἀρχηγὸν κόμματος ἐννοοῦμεν ὄχι τὸν ἀρχηγὸν ψήφων, ἀλλὰ τὸν ἀρχηγὸν ἰδεῶν — καὶ δὲν ἐγένετο πρωθυπουργὸς ἀληθῶς εἰμὶ πέρυσι. Ἂς ἐργασθῶσι καὶ οἱ λοιποὶ κύριοι, ἂς τοὺς γνωρίσῃ ὁ τόπος καὶ ἔπειτα ἂς ὀρέξωσι τὴν χεῖρα πρὸς τὸ χαρτοφυλάκιον τοῦ προέδρου.

Ἀλλ' εἴμεθα εὐχαριστημένοι παρὰ τοῦ κ. Τρικούπη ; Παντάπασι. Εἴμεθα, ἂν θέλετε, ἀπηλπισμένοι. Ἀλλ' ἀπελπισία μὲ ἀπελπισίαν, προτιμῶμεν τὴν τοῦ κ. Τρικούπη, παρὰ τὴν τοῦ ὄπισθεν αὐτοῦ ἀναμένοντος χάους. Ἰδίως δὲ ὅ,τι ζητοῦμεν εἶναι ἡ ἐνδελέχεια κυβερνητικῆς ἐνεργείας. Δυνάμεθα τὰ πάντα νὰ τῷ μερθῶμεν· ἀλλὰ φιλοπατρίαν βεβαίως ἔχει ὅσην ἡμεῖς, καὶ θερμοτέραν μάλιστα τῆς ἰδικῆς μας, διότι συνδυάζει αὐτὴν μετὰ φιλοδοξίας.

Τὸ μόνον ἐρώτημα ὅπερ τίθεμεν ἀπέναντι τοῦ κυρίου Τρικούπη εἶναι τοῦτο : Εἶναι ἱκανὸς νὰ προδώσῃ τὸν τόπον ἐν τῷ μεγάλῳ ἐθνικῷ ζητήματι ; Τίς τολμᾷ ἐκ τῶν ἐχθρῶν του νὰ εἴπῃ ναί ; Καὶ ἄλλο δ' ἐρώτημα ἔχομεν νὰ κάμωμεν : Ὑπάρχει ἄλλος μέχρι τοῦδε μεταξὺ τῶν νεωτέρων πολιτικῶν ὅστις ἀπεδείχθη ἰσχυρότερος αὐτοῦ εἰς τὴν κυβερνητικὴν δύναμιν, ἀπαιτουμένης τόσης καὶ τόσης δυνάμεως, ἵνα ἀντιμετωπίσωμεν τὰς ἐπερχομένας ἐξωτερικὰς περιστάσεις; Τίς ἐκ τῶν ἀσπονδοτέρων ἐχθρῶν του τολμᾷ νὰ εἴπῃ: ναί ;

Διὰ τοῦτο ἡμεῖς, οἱ ἐχθροὶ τῆς κυβερνήσεως, ὑπολαμβάνομεν — τώρα — ζημίαν τοῦ τόπου πάντα κλονισμὸν τοῦ κόμματος καὶ τῆς κυβερνήσεως τοῦ κ. Τρικούπη.

Καλιθὰν

ΧΡΟΝΙΚΑ

Ἐκ τῆς Ἐκθέσεως τῆς ἐξελεγκτικῆς Ἐπιτροπῆς τῆς «Ἐθνικῆς Τραπέζης» πληροφορούμεθα ὅτι εἰς κυκλοφορίαν ἔχει Γραμμάτια ἀξίας **102,824,056,** μεταλλικὸν δὲ μόνον **6,588,960 ! !** Οὐδέποτε νομίζομεν πιστωτικὸν Κατάστημα εὑρέθη εἰς τόσον εὐτυχεῖς ὅρους νὰ ἐκμεταλλεύηται τὸ Ἔθνος τόσον ἑβραϊκὰ καὶ νὰ ὀνομάζηται *Ἐθνικὴ Τράπεζα.* Ἐννενήντα ἓξ ἑκατομμύρια νὰ κυκλοφορῇ ἐπὶ τοῦ ἀέρος ! !

Αὐτὴν δὲ τὴν καταναγκαστικὴν κυκλοφορίαν τῆς Τραπέζης, τὴν παχύνουσαν μὲν αὐτὴν καταστρέφουσαν δὲ ἡμᾶς, εἰς ἓν μηδὲν τὴν ὀφείλομεν. Διότι ἐκ τοῦ ἐπὶ ἀναγκαστικῇ κυκλοφορίᾳ Δανείου τῆς Τραπέζης πρὸς τὴν Κυβέρνησιν τῶν 66 ἑκατομμυριων ἐδάνεισεν εἰς μεταλλικὸν **24 μόνον** ἑκατομμύρια. Διὰ τὸ ἐλεεινὸν αὐτὸ ποσὸν χάνει ὁ τόπος κατ' ἔτος τίς οἶδε πόσα ἑκατομμύρια ἕνεκα τῆς ἐκπτώσεως τοῦ χαρτιοῦ !

Ἡ Ἐξελεγκτικὴ Ἐπιτροπὴ, θέλουσα νὰ δικαιολογηθῇ διὰ τὰς διασπειρομένας φήμας ὅτι με τὴν ἱστορίσν τῶν καιομένων ὡς ἐφθαρμένων τραπεζογραμματίων μπορεῖ νὰ γίνωνται διάφοροι καταχρήσεις, δικαιολογεῖται μὲ τὸ τετριμμένον ἐκεῖνο : Αὐτὸ γίνεται καὶ ἐν Αὐστρίᾳ, συμπεραίνει δὲ ὅτι πᾶσα ἄλλη ἀσφάλεια θὰ προεκάλει πολλὴν δαπάνην ! Ἐνῷ ταχυδακτυλουργικὴ χρησιμοποίησις τῶν ἐφθαρμένων δὲν ἀπαιτεῖ καμμίαν δαπάνην !

Τί κάμνει αὐτὴ ἡ ἐπιτροπὴ ἐπὶ τοῦ ὀνοματισμοῦ τῶν ἀνωνύμων ὁδῶν ; Τόσον καλοσσαῖον εἶνε τὸ ἔργον της, ὥστε νὰ μὴ δύναται χρόνῳ τώρα νὰ τὸ τελειώσῃ ; Ἂς παραιτηθοῦν νὰ το κάμουν ἄλλοι, ἐντὸς μιᾶς ἡμέρας ; Ἐπ' εὐκαιρίᾳ τῇ ὑπενθυμίζομεν νὰ μὴ λησμονήσῃ καὶ τοῦ μεγάλου Γαμβέττα τ' ὄνομα καὶ μάλιστα ἐκλέγουσα πρὸς τοῦτο μίαν ἀνώνυμον πλησίον τῆς Γαλλικῆς Σχολῆς.

Ἡ Φιλελεήμων Ἑταιρία τῆς Κερκύρας ἐσύστησε καὶ Σχολὴν τῶν ἀπόρων παίδων, τελέσασα τελευταίως πανηγυρικῶς τὰ ἐγκαίνιά της. Ὁ διευθυντὴς τοῦ Διδασκαλείου κ. Παπαμάρκου ὡμίλησε μεα' εὐφραδείας καὶ πολυμαθείας ἐκ τοῦ προχείρου περὶ τῆς ἱστορίας τῶν φιλανθρωπικῶν ἱδρυμάτων.

Ἰδοὺ καὶ ἐν σύντομον δελτίον τῶν ἐργασιῶν τοῦ ἐν Λαμίᾳ κακουργιοδικείου κατὰ τὴν ἐν ἐνεργείᾳ Σύνοδον.

Ἐξεδικάσθησαν ἐν ὅλῳ ἓξ ὑποθέσεις, αἱ ἑξῆς :

1. Ἀναίρεσις· καταδίκη εἰς ἑπταετῆ εἱρκτήν.
2. Φόνος ἐξ ἀμελείας· φυλάκισις 2 ἐτῶν.
3. Τραῦμα θανατηφόρον· φυλάκισις 1 ἔτους.
4. Ἄδικος ἐπίθεσις· φυλάκισις ἓξ μηνῶν.
5. Τραῦμα ἁπλοῦν· φυλάκισις 40 ἡμερῶν.
6. Μία ἀπειλή· κράτησις ἓξ ἑβδομάδων.

Ὁ ἐκ Πυλίας συμπαθὴς καὶ εὐγενῶν αἰσθημάτων νέος κ. Δημήτριος Καλογεράπουλος δοὺς προχθὲς τὰς κεκανονισμένας ἐξετάσεις ἐνώπιον τῆς Νομικῆς Σχολῆς ἠξιώθη διδακτοριαοῦ πτυχίου ἐπαξίως τῶν σπουδῶν καὶ τῆς εὐφυίας του.

Ἀνέχωρησε σήμερον διὰ Κωνσταντινούπολιν ὁ πρῶτος ἐκεῖ τυπογράφος κ. Ἀντώνιος Κορομηλᾶς, ἰσχυρὸς καὶ καλλιτέχνης, ἴσως δὲ κατὰ τὸ φθινόπωρον ἀποκατασταθῇ ὁριστικῶς ἐνταῦθα, ἱδρύων μέγα τυπογραφεῖον.

ΤΗΛΕΓΡΑΦΗΜΑΤΑ

Πρακτορεῖον Χαβᾶ

Σμύρνη, 29 Μαΐου. Πάντες οἱ ὑπὸ τῶν λῃστῶν αἰχμαλωτισθέντες εἰς τὰ πέριξ τῆς Σμύρνης ἀπελύθησαν.

Παρίσιοι, 29 Μαΐου. Ὁ στρατηγὸς Μπουὲ δὲν θ' ἀναχωρήσῃ πρὸ τῆς αὔριον εἰς Τονκῖνον.

Ο ΛΥΚΟΓΙΑΝΝΗΣ

(Συνέχ. ἰδ. ἀριθ. 480)

Θὰ εἶσθε ἡ ἀπόλυτος οἰκοδέσποινα· πάντες οἱ ἐν τῷ οἴκῳ θὰ σᾶς ὑπακούωσι καθὼς καὶ εἰς τὴν δέσποινίδα Ἐρριέττην. Ὡσαύτως θὰ ἔχετε τὴν ἀνωτάτην ἐπίβλεψιν ἐπὶ τοῦ διδασκάλου τοῦ Λυκογιάννη καὶ τῶν λοιπῶν καθηγητῶν προσκληθέντων νὰ τοῦ δώσωσι μαθήματα, ὅσον καὶ ἐπὶ τῶν ὑπηρετῶν. Θὰ ἐξετάσωμεν μετά τινας ἡμέρας, ὅταν ἐγκατασταθῆτε εἰς Ἐπινάλ, ποῖαι πρέπει νὰ ἦνε αἱ σχέσεις σας καθὼς καὶ αἱ σχέσεις τῆς δεσποινίδος Δεσιμαΐζ μετὰ τοῦ Λυκογιάννη. Κατ' ἀνάγκην θὰ ἦνε συνεχεῖς, ἐπειδὴ τὰ εὐτυχῆ ἀποτελέσματα, τὰ ὁποῖα θὰ ἐπιτύχωμεν ἀσφαλῶς, θὰ ὀφείλωνται εἰς τὴν ἐπιρροὴν τῆς δεσποινίδος Ἐρριέττης.

— Τῷόντι, ἐσκέπτετο ἡ κυρία Δεσιμαΐζ, θὰ ἐνόμιζε κάνεις ὅτι ἀκούει ὁμιλοῦντα τρελλόν.

Βλέπετε κύριε, εἶπεν, ὅτι σᾶς ἀκούω μὲ ὑπομονὴν καὶ εὐαρέσκειαν ἔτι.

— Ἀληθῶς, κυρία βαρόνη, καὶ σᾶς εὐχαριστῶ.

— Βεβαίως, κύριε, τὸ σχέδιόν σας καλῶς ἐπενοήθη, μόνον. . .

— Δὲν ἠξεύρω τί μέλλετε νὰ εἴπετε, κυρία, διέκοψεν ὁ κ. Λαγγάρδ ζωηρῶς· σᾶς διακόπτω καὶ πάλιν, διότι δὲν ὀφείλω νὰ σᾶς ἀφήσω νὰ διατυπώσετε κἀμμίαν ἀντίρρησιν.

— Ἐν τούτοις, κύριε, ἔχω τὸ δίκαίωμα. . .

— Ἔχετε ὅλα τὰ δικαιώματα, κυρία βαρόνη, πλὴν ἐκείνου τοῦ ν' ἀρνηθῆτε ὅ,τι σᾶς ζητῶ.

— Ὦ !

— Εὑρίσκετε τὸ σχέδιόν μου καλῶς ἐπινενοημένον ; λογίζομαι διὰ τοῦτο εὐτυχής· ὑπολείπεται ἤδη νὰ σᾶς πείσω νὰ ἐπιδοκιμάσητε τοῦτο ἐντελῶς.

Ἡ κυρία Δεσιμαΐζ ἔσχεν ἀδιόρατόν τι μειδίαμα. . .

— Κυρία βαρόνη, ἐξηκολούθησεν ὁ κ. Λαγγάρδ, ὅτε ἐχωρίσθητε ἀπὸ τὸν σύζυγόν σας ἡ ἔκπληξις ὅλων τῶν φίλων σας ἦτο μεγάλη, διότι δὲν ἠδύναντο νὰ προΐδουν τὴν ἀπότομον ἀπόφασίν σας. Ὑβρισθεῖσα προφανῶς ὑπὸ τοῦ κ. Δεσιμαΐζ, ὁ ὁποῖος δὲν ἀέπρεψε ν' ἀποκρύψῃ τὴν αἰσχρὰν διαγωγήν του, εἶσθε λίαν δυστυχής· ἀλλ' ἡ κατάστασις ἦτο ἡ αὐτή, ὁποία καὶ πρὸ τριῶν τοὐλάχιστον ἐτῶν καὶ πρὸς τὸ συμφέρον τῶν τέκνων σας ἀπεχωρήσατε. Ἔχομεν λοιπὸν λόγους νὰ ὑποθέσωμεν ὅτι δὲν εἶνε μόνη ἡ σκανδα-

ΔΗΜΟΣΙΟΤΗΣ ΤΩΝ ΑΝΑΚΡΙΣΕΩΝ

Ὅσα γράφει ἡ σημερινὴ «Νέα Ἐφημερίς» περὶ δημοσιεύσεως λεπτομερειῶν, ὅταν συλλαμβάνωνται ὕποπτοι πρὸ τῆς λήξεως τακτικῆς ἀνακρίσεως εἶνε ἐμπνευσμένα ὑπὸ καθαροῦ ὀπισθοδρομικοῦ πνεύματος, ἐὰν μὴ καὶ ὑπὸ ὀλίγης συναδελφικῆς ζηλοτυπίας—ὡς συμβαίνει συνήθως εἰς ὅλους μας καὶ πολὺ σωστά—ὅτι τὰς λεπμομερείας αὐτὰς πρώτη δὲν ἐδημοσίευσεν ἐκείνη. Ἡ δημοσιότης οὐδέποτε βλάπτει, μάρτυς ἐναντίον τῆς «Νέας Ἐφημερίδος» ὅλη ἡ Ἀγγλία ὅπου **αἱ ἀνακρίσεις** — καταλάβε; ;—αἱ ἀνακρίσεις, καὶ ὄχι πλέον αἱ ἐφημερίδες, **εἶνε δημόσιαι.** Ὑπάρχει δὲ ἄλλος τόπος, καθ' ὃν εὐκολώτερον, ταχύτερον, ἀποτελεσματικώτερον ἀνακαλύπτονται τὰ ἐγκλήματα καὶ αἱ αἰσχρουργίαι; Ὑπάρχει; Καὶ λοιπὸν τὸ παραμικρὸν ἅμα συμβῇ, ἡ παραμικρὰ σύλληψις, τὸ παραμικρότερον σκάνδαλον, πρῶτοι τρέχοντες εἰς τὰ γραφεῖα τοῦ ἀστυνόμου καὶ τοῦ ἀνακριτοῦ εἶνε οἱ δημοσιογραφικοὶ *ρεπόρτερ*, ἤτοι οἱ ἀγγελιαφόροι, καὶ βλέπεις τὴν ἐπαύριον ἢ καὶ τὴν ἰδίαν ἡμέραν μὲ τὰς ἑσπερινὰς ἐκδόσεις τὸν συνάδελφόν σου «Χρόνον», τὰ συνάδελφά σου «Ἡμερήσια Νέα» ἢ τὴν συνάδελφόν σου μικρὰν διαβολικωτάτην «Ἠχὼ» νὰ δημοσιεύουν λεπτομερέστατα τὰ πάντα, ἐνῷ ἡ ἀνάκρισις εἶνε ἀκόμη εἰς τὸ ἄλφα της. Αὐτὴ δὲ ἡ ἄμεσος δημοσίευσις, ἐξαπλοῦσα τὴν ὑποψίαν τοῦ ἐγκλήματος, συντελεῖ εἰς τὴν ἐξάπλωσιν τῶν πληροφοριῶν καὶ διευκολύνει τὸ ἔργον τῆς ἀνακρίσεως. Καὶ πηγαίνει ἕνας πολίτης καὶ λέγει: κύριε ἀνακριτά, ξεῦρε καὶ τοῦτο· καὶ πηγαίνει ἄλλος καὶ λέγει: ὄχι, δὲν εἶνε ἔτσι, ἀλλ' εἶνε ἔτσι. Φωτίζεται λοιπὸν ἡ ἀνάκρισις καὶ συμπληροῖ τὴν ἐξέτασιν ταχέως καὶ ἀσφαλῶς. Ἐδῶ δὲ τί γίνεται; Τὰ πάντα— καὶ πρώτη πρώτη ἡ μυστικότης τῆς ἀνακρίσεως καὶ ἡ μπουταλοσύνη τῶν ἐφημερίδων νὰ μὴ παίρνωσιν αὐταὶ ἐπάνω των τὴν ἀνάκρισιν καὶ ἡ κακοήθεια πολλάκις τῶν γνωριζόντων, ἀλλὰ μὴ ὁμολογούντων πολιτῶν θάπτει ὅλας τὰς ὑποθέσεις ἢ τὰς ξεθάπτει μετὰ μηνῶν ἢ καὶ ἐτῶν προφυλακίσεις ὀδυνηράς, μακράς, προπαρασκευάζουσα οὕτω τὴν ἀθώωσιν πολλάκις ἐνόχων ἢ τὴν ἐνοχὴν τῶν ἀθώων.

Ἐὰν ἀνακριταὶ ἐπαραπονέθησαν εἰς τὴν «Νέαν Ἐφημερίδα» καὶ ἔγραψεν ὅ,τι ἔγραψεν, οἱ ἀνακριταὶ αὐτοὶ ἐζήτησαν ἁπλῶς νὰ σκεπάσουν τὴν νωθρότητα ἢ τὴν ἀνικανότητα αὐτῶν. Ἂς ὁμολογήσῃ ὁ κ. Ἀμπελᾶς ἂν τὸ «Μὴ Χάνεσαι» δὲν τὸν διεφώτισε μὲ ἓν του μόνον φύλλον ἐπὶ τῆς ὑποθέσεως τοῦ *πτώματος τῆς Πικροδάφνης* περισσότερον ἀπὸ τὰς ἰδικάς του ἐνεργείας ἐπὶ τρίμηνον. Ὁ πατὴρ τῆς κόρης δὲν εἶχεν ἀκόμη κλητευθῇ ὑπὸ τῆς ἀνακρίσεως καὶ ἡμεῖς οἱ ἴδιοι τὸν ἐπήγαμεν εἰς τὸν κ. Ἀμπελᾶν· ὁ κυριώτερος δὲ ὑποτιθέμενος τοὐλάχιστον ἔνοχος μένει ἀκόμη εἰς τὴν ἐπαρχίαν. Λοιπὸν ἐβλάψαμεν ἢ ὠφελήσαμεν; Ἂν δὲ ἡ δημοσιότης αὐτὴ ἐξακολουθήσῃ ἐπὶ ἕνα καὶ μόνον ἐνιαυτόν, τότε καὶ οἱ πολῖται θὰ συναισθανθοῦν καὶ ἐκ περιεργείας καὶ φωτιζόμενοι καὶ ἠθικοποιούμενοι ὅτι καθῆκον ἔχουν νὰ τρέχωσι μόνοι εἰς τὴν ἀνάκρισιν καὶ νὰ καταθέτωσιν ὅ,τι γνωρίζουν ἐπὶ τῶν ἑκάστοτε πρακτομένων. Τότε δὲ θὰ καταργηθῇ ἡ μυστικότης τῶν ἀνακρίσεων καὶ τότε, καὶ μόνον, θὰ δυνάμεθα νὰ λέγωμεν ὅτι ἔχομεν καὶ ἡμεῖς ἀνάκρισιν καὶ ἀνακριτάς. Διότι τώρα παρὰ τῶν ἀνακριτῶν αὐτῶν ἠκούσαμεν ὅτι οὔτε τὸ ἕνα οὔτε τὸ ἄλλο ἔχομεν.

Ὅ,τι δὲ λέγει περὶ ὀργάνων τῆς ἀστυνομικῆς ἐξουσίας ὅτι αὐτοὶ τρέχουν εἰς τὰς ἐφημερίδας καὶ δίδουν λεπτομέρειας, τοῦτο—καθ' ὅσον ἀφορᾷ ἡμᾶς τοὐλάχιστον—δὲν εἶνε ἀληθές. Ἡμεῖς τρέχομεν εἰς τὰ ὄργανα τῆς ἀστυνομικῆς ἐξουσίας καὶ παρακαλοῦμεν, ἐκεῖνοι δὲ πράγματι εὐγενῶς καὶ πρὸ πάντων *νομίμως* καὶ πρὸς τὸ συμφέρον τῆς ἀνακρίσεως φερόμενοι παρέχουν ἡμῖν ὅ,τι ζητοῦμεν· οὕτω πως δὲ ἀναπληροῦν τὰ δεινὰ ἄτινα προέρχονται ἐκ τοῦ κατὰ νόμον βλακώδους μυστικισμοῦ τῆς ἀνακρίσεως. Θὰ κάμῃ δὲ καλὰ καὶ ὁ συντάκτης τῆς «Νέας Ἐφημερίδος» νὰ τρέχῃ καὶ ἐκεῖνος καὶ ἂς ἦνε βέβαιος ὅτι σκοπιμώτερον ἐν τῷ κλάδῳ τούτῳ θὰ ἐκπληροῖ τὴν ἀποστολήν του.

ΤΟ ΘΟΛΟ ΝΕΡΟΝ

Πρωτότυπον εἶδος ἀντιπολιτεύσεως! Ὦ! ἐγενόμεθα εὐφυέστεροι καὶ τῶν Ἀμερικανῶν εἰς αὐτά.

Θὰ ἦνε τώρα δύο τρεῖς ἡμέρας καθ' ἃς πίνετε ὅλοι θολὸν ὕδωρ. Διὰ τί νομίζετε τὸ πίνετε; Διὰ νὰ μὴ ἐκλεχθῇ ἐκ νέου δήμαρχος ὁ κ. Σοῦτσος!!

Ἐνῷ καμμία αἰτία θολώσεως τοῦ νεροῦ δὲν ὑπῆρχεν, ἐνῷ οὔτε ἔβρεξεν, οὔτε ὑδραυλικαὶ ἐργασίαι γίνονται δυνάμεναι νὰ ἐπιφέρωσι τὴν θόλωσιν, αἴφνης ἕνα πρωὶ σηκόνεται ὁ Δήμαρχος ἢ μᾶλλον ὁ Δῆμος μὲ θολὸ νερόν Ἀμέσως ὁ Δήμαρχος στέλλει τὸν μηχανικόν νὰ ἐξετάσῃ τί συμβαίνει, καὶ ἀνακαλύπτει ὅτι εἰς τὸ ὑδραγωγεῖον Κηφισσιᾶς, εἰς τὴν θέσιν Ψαλίδι, ὅπου τὸ ὑδραγωγεῖον εἶνε μόλις εἰς ἑνὸς μέτρου βάθος, χωρικοί τινες ἔρριψαν χώματα, ἐντεῦθεν δὲ τὸ νερὸ τοῦ Δήμου ἐθόλωσεν.

Ἦτο δυνατὸν νὰ τὰ ἔρριψαν τυχαίως; ἢ διὰ γλέντι; ἢ διὰ χωρατό; Βεβαίως κάνεις εὐφυὴς ἀντιπολιτευόμενος τοῦ κ. Δημάρχου θὰ ἐπενόησε τὸ βάρβαρον καὶ ἐγκληματικὸν αὐτὸ μέσον, διὰ νὰ ἀποδειχθῇ ὅτι ἐνῷ χρόνια τώρα πίνομεν ψυχρὸν καὶ διαυγὲς καὶ πεπτικὸν ὕδωρ εἰς τὰς παραμονὰς τῶν ἐκλογῶν θὰ καταδικασθῶμεν νὰ πίνωμεν λάσπην.

Εὐτυχῶς ὁ κ. Δήμαρχος ἔλαβε τὰ μέτρα του ζητήσας τὴν ἄμεσον ἐνέργειαν τοῦ τε Σταθμάρχου Μαρουσίου, τοῦ Νομάρχου καὶ τοῦ κ. Ὑπουργοῦ τῶν ἐσωτερικῶν. Οὐαὶ δέ, ἂν ἐπαναληφθῇ τὸ ἄτιμο αὐτὸ παιγνίδι καὶ ἀνακαλυφθῇ ὁ δράστης ἢ οἱ δράσται!!!

Η ΥΠΟΘΕΣΙΣ ΤΩΝ ΑΔΑΜΑΝΤΩΝ

περιπλέκεται εἰς βαθμὸν ἀπίστευτον. Ἡ σχηματισθεῖσα δικογραφία εἶνε ὀγκωδεστάτη. Ὅλα συρρέουν εἰς ἀπόδειξιν ὅτι κλοπὴ ἀδαμάντων ἢ ἄλλη βρωμοδουλειὰ ὑπάρχει 'ς τὸ μέσον. Οὔτε εἶνε μέγα τι ὅτι λείπουν οἱ ἀδάμαντες διὰ νὰ ἀπολεσθῇ τόσον ὀγλίγωρα ὁ κ. Χανδζάκης, ἂν καὶ ἐμαρτύρησεν ὑπὲρ αὐτοῦ ὁ κ. Νεγρεπόντης. Ἡμεῖς φρονοῦμεν ὅτι πρέπει νὰ ζητηθῶσι τηλεγραφικῶς πληροφορίαι καὶ παρὰ τῆς ἐν Κωνσταντινουπόλει πρεσβείας. Ναί μέν, δὲν ἐβλάβη ἐν Ἑλλάδι οὐδείς, ἀλλὰ τίς οἶδεν ἂν δὲν ἀνήκουν εἰς Ἕλληνα ὑπήκοον ἐν Ἀλεξανδρείᾳ οἱ ἀδάμαντες. Ὁ ἐν Αἰγύπτῳ πράκτωρ μας πρέπει νὰ ἐρωτηθῇ καὶ αὐτός. Ἂν δὲν ἀπατώμεθα, ἡ ἀνάκρισις εὑρίσκεται εἰς τὸν κ. Ἀμπελᾶν. Ἐλπίζομεν ὅτι ὁ κ. Ἀμπελᾶς θὰ ζητήσῃ νὰ ἐμβαθύνῃ καὶ δὲν θὰ ἀρήσῃ νὰ τοῦ διαφύγῃ μία ὑπόθεσις διαμαντένια!

ΔΙΚΑΣΤΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ

ΕΝ ΤΩ ΚΑΚΟΥΡΓΟΔΙΚΕΙΩ

Δυο συνεδριάσεις ἐν τῷ Κακουργοδικείῳ κατηνάλωσεν ἡ δίκη τῆς κόρης Πατοῦσα. Ἡ κατάθεσις τῆς παθούσης διήρκεσε πλέον τῆς ὥρας· ἐλέχθη μετὰ θερμότητος, καὶ πολλάκις συνεκίνει ἐν τῇ ἀρελείᾳ της. Ἐφώναζεν εἰς τὸν ἀμαξηλάτην νὰ τὴν σώσῃ, ἐνῷ ἀπὸ τῆς οἰκίας της ἀπήγετο, κι' ἐκεῖνος ἀπήντα: «Κι' ἐγὼ πῆρα γυναῖκα ποῦ δὲν μὲ ἤ-

---

λωδης διαγωγὴ τοῦ κ. Δεσιμαΐζ, ἥτις ἐδικαιολόγει τὴν ἀποχώρησίν σας. Τὸ κατ' ἐμὲ, κυρία, εἶμαι πεπεισμένος ὅτι θὰ ἐκάματε κάμμίαν τρομερὰν ἀνακάλυψιν τῆς ὁποίας συνέπεια ὑπῆρξεν ὁ ἄμεσος χωρισμός.

Ἡ κυρία Δεσιμαΐζ ἔγινεν ἐκ νέου κάτωχρος καὶ προσέβλεψε τὸν ξένον μετὰ τρόμου.

— Θέλετε λοιπόν, κυρία βαρόνη, νὰ μοὶ εἴπητε ποῖον τρομερὸν πρᾶγμα ἀνεκαλύψατε;

— Κύριε . . . Κύριε . . . ἐψιθύρισεν.

— Ὦ! γνωρίζω ποῖα πάλη συγκροτεῖται ἐντός σας κατὰ τὴν στιγμὴν ταύτην καὶ πόσην αἰσθάνεται ἀποστροφὴν νὰ μοῦ ἀπαντήσητε· ἀλλὰ ἀπαιτεῖται, εἶνε ἀνάγκη, νὰ μάθω τὰ πράγματα, τὰ ὁποῖα ἠξεύρετε.

Ἀλλ' ἄφετε, ἐπειδὴ θέλω νὰ σᾶς βοηθήσω καὶ νὰ σᾶς εὐκολύνω ὀλίγον, σᾶς λέγω ὅτι γνωρίζω ὅλα τὰ ἐκλήματα τοῦ βαρόνου Δεσιμαΐζ.

Ἡ νεαρὰ γυνὴ ἠνωρθώθη τεταραγμένη, παράφορος ἐκ τοῦ τρόμου.

— Ἀλλὰ καὶ πάλιν σᾶς ἐρωτῶ, ποῖος εἶσθε κύριε; ἀνέκραξε.

— Σᾶς τὸ εἶπον, κυρία, εἶμαι φίλος σας, ἐπειδὴ εἶσθε δυστυχής, εἶμαι ὁ ἐκδικητὴς τῶν θυμάτων! Ἄ! πιστεύσατέ το, κυρία, πιστεύσατέ το καλῶς, ἐὰν δὲν ἐλυπούμουν σᾶς καὶ τὴν θυγατέρα σας, πρὸ ἑνὸς ἀκόμη ἔτους ὁ ἄτιμος βαρόνος θὰ ἦτο εἰς τὸ κάτεργον!

Ἡ δυστυχὴς γυνὴ ἐξέβαλεν οἰμωγὴν καὶ κατέπεσεν ἐπὶ τῆς ἕδρας.

— Ἐμπρός, κυρία, δύνασθε νὰ ὁμιλήσητε, ὑπέλαβεν ὁ κ. Λαγγάρδ, εἶμαι βέβαιος ὅτι δὲν γνωρίζετε τὰ πάντα, ἀλλ' ὅ,τι ἀγνοεῖτε εἰσέτι, θὰ τὸ μάθητε παρ' ἐμοῦ. Ἠκούσατε νὰ γίνηται λόγος περὶ κακουργήματος διαπραχθέντος εἰς τὸ Βλαινκοὺρ ὑπὸ περισσάσεις λίαν μυστηριώδεις, κατὰ τὴν ἐποχὴν μάλιστα, καθ' ἣν κατεφύγετε εἰς Βωκούρ;

— Μάλιστα, κύριε, μάλιστα ἀπήντησεν ἡ βαρόνη.

Καὶ κρύψασα τὸ πρόσωπον ἐντὸς τῶν χειρῶν ἤρξατο ὀλολύζουσα.

Μετά τινα σιωπὴν ὁ κ. Λαγγάρδ ἐξηκολούθησεν!

— Οἱ αὐτουργοὶ τοῦ ἐγκλήματος τούτου ἔμειναν ἄγνωστοι, ὡς καὶ τὸ θῦμα· δὲν ὑπωπτεύσατε τίς ἠδύνατο νὰ ὁπλίσῃ τὰς χεῖρας τῶν κακούργων, οἵτινες διέφυγον τὰς ἐρεύνας τῆς δικαιοσύνης;

— Τοῦτο εἶνε φρικῶδες, φρικῶδες! εἶπεν οἰμώζουσα ἡ βαρόνη.

— Τὸ θῦμα ὠνομάζετο Κάρολος Σεβρύ.

— Μάλιστα, κύριε, Κάρολος Σεβρύ· ἄ! δὲν ἐλησμόνησα τὸ ὄνομά του. Ὁ δυστυχής... Χωρὶς νὰ θέλω φεῦ! ἐγὼ παρέδωκα αὐτὸν εἰς τοὺς δολοφόνους του!

— Ἄ! καὶ πῶς τοῦτο;

— Πρέπει λοιπὸν νὰ ὁμιλήσω, κύριε;

— Πρέπει, βεβαιότατα.

Ἡ βαρόνη, ἀφοῦ πολλάκις διὰ τῆς χειρὸς ἐψαυσε τὸ μέτωπον, εἶπε:

— Μίαν ἡμέραν, ἕνας κύριος, καλοῦ ἐξωτερικοῦ καὶ νέος ἀκόμη, ἦλθεν εἰς τὸ μέγαρον Δεσιμαΐζ, ζητῶν νὰ ὁμιλήσῃ τὸν σύζυγόν μου. Ἀφοῦ τοῦ εἶπαν ὅτι ὁ κ. Δεσιμαΐζ ἦτον ἀπὼν, ἐξέφρασε τὴν ἐπιθυμίαν νὰ ἴδῃ ἐμέ. Τὸν ἐδέχθην. Μοῦ εἶπεν ὅτι ὠνομάζετο Κάρολος Σεβρύ, ὅτι ἤρχετο ἀπὸ τὰς Ἰνδίας μὲ τὴν σύζυγόν του, καὶ ὅτι εὑρίσκετο εἰς Παρισίους ἀπὸ τινων μόνον ἡμερῶν.

—»Ἡ σύζυγός μου καὶ ἐγὼ, μοὶ εἶπεν, ὀφείλομεν τὴν εὐτυχίαν μας, τὴν θέσιν μας, ὅ,τι ἔχομεν εἰς τὸν κ. μαρκήσιον καὶ εἰς τὴν μαρκησίαν Σαμαράνδ.

Ἐνόμισα ἐν πρώτοις ὅτι ἔλεγε διὰ τὴν μητέρα τοῦ συζύγου μου, ἥτις εἶχε νυμφευθῆ εἰς πρῶτον γάμον τὸν μαρκήσιον Σαμαράνδ. Ἀλλ' ὁ ἐπισκέπτης δὲν μὲ ἄφησεν ἐπὶ πολὺ εἰς τὴν πλάνην. Καὶ πολὺ ἐξεπλάγην ὅταν ἔμαθα ὅτι ὁ μαρκήσιος Σαμαράνδ, πρωτότοκος ἀδελφὸς τοῦ συζύγου μου, ἀποθανὼν κατὰ τὸν πλοῦν πρό τινων ἐτῶν, εἶχε νυμφευθῆ εἰς Βαταβίαν.

Ἐπειδὴ ὁ κ. Δεσιμαΐζ, ὁμιλῶν μοι περὶ τοῦ ἀδελφοῦ του οὐδέποτε μοῦ εἶπεν ὅτι ἐνυμφεύθη, ἐξέφρασα ἀμφιβολίαν ἐπὶ τούτου. Ἀμέσως ὁ κ. Κάρολος Σεβρὺ ἔθετο πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν μου ἓν συμβόλαιον καὶ ἓν πρακτικὸν γάμου. Ἔμεινα συγκεχυμένη.

Τότε ὁ κ. Κάρολος Σεβρὺ μοὶ ἐπληροφόρησεν ὅτι, κατὰ τὸ αὐτὸ ἔτος τοῦ θανάτου του, ἀφοῦ μετέβαλε μέρος τῆς περιουσίας του εἰς χρήματα, ἤτοι ὡς ἔγγιστα τέσσαρα ἑκατομμύρια, ὁ μαρκήσιος Σαμαράνδ ὡδήγησε τὴν νεαράν γυναῖκά του εἰς Γαλλίαν, ὅπου εἶχεν ἀποφασίσει ν' ἀποκατασταθῇ ὁριστικῶς.

— Ἀπὸ τοῦ θανάτου τοῦ κ. μαρκησίου, ἐξηκολούθησεν ὁ κ. Κάρολος Σεβρὺ, ἐγράψαμεν ἡ σύζυγός μου καὶ ἐγὼ πολλὰς ἐπιστολὰς εἰς τὴν κυρίαν μαρκησαν, ἀλλὰ χωρὶς ἀπάντησιν. Ἐγράψαμεν ὡσαύτως εἰς τὸν κ. βαρόνον Δεσιμαΐζ, ἀλλ' οὐδ' αὐτὸς ἀπήντησεν. Ἐπὶ πολλὰ ἔτη διετελοῦμεν ἀνήσυχοι καὶ περὶ τῆς κυρίας Μαρκησίας καὶ τοῦ τέκνου της, διότι εἰς τὴν τελευταίαν ἐπιστολήν της, ἐνῷ ὁ κ. μαρκήσιος ἔκαμνε τὸν πλοῦν, κατὰ τὸν ὁποῖον ἀπωλέσθη, αὕτη μᾶς εἶχεν ἀναγγείλει ὅτι ἐντὸς ὀλίγου θὰ γίνῃ μήτηρ. Τέλος ἔχοντες περιουσίαν τετρακοσίων χιλιάδων φράγκων παρεχωρήσαμεν τὸν ἐμπορικόν μας οἶκον καὶ ἐπεβιβάσθημεν ἐπὶ ἀτμοπλοίου τῆς ἑταιρίας τῶν Ἰνδιῶν διὰ τὴν Γαλλίαν, ἐπὶ σκοπῷ τοῦ νὰ μάθωμεν τί ἔγεινεν ἡ κυρία μαρκησία Σαμαράνδ.

«Πρὶν παρουσιασθῶ ἐνώπιον τοῦ βαρόνου Δεσιμαΐζ ἐνόμισα καθῆκόν μου νὰ λάβω πληροφορίας τινάς. Ἀλλ' ἐκ τούτων οὐδὲν σπουδαῖον ἔμαθον. Οὐδέποτε ἐγένετο λόγος περὶ τῆς κυρίας Σαμαράνδ, τὴν ὁποίαν ἔφερεν ὁ σύζυγός της ἐν Γαλλίᾳ καὶ ἐνεπιστεύθη εἰς τὸν ἀδελφόν του. Ἀλλὰ φαίνεται ὅτι ἡ θέσις τῆς περιουσίας τοῦ κ. βαρόνου αἴφνης μετε-

θελε» εἰς τὸ χωριὸ ποῦ τὴν ἐπῆγαν *σῶσε με*, πάλιν ἐφώναζε, τὴν μόνην λέξιν ποῦ τῆς ἔμεινε νὰ λέγῃ,—εἰς ἕνα γέροντα ἱστάμενον ἔξω τῆς θύρας τοῦ σπητιοῦ, ποῦ τὴν ἐπήγαιναν· καὶ ὁ γέρος τῆς ἀπήντησεν : «ἕνας ἄντρας σοῦ πέφτει ἀπὸ ὅλους, πάρετον».

Τὸ ἀποτέλεσμα τῆς δίκης ἦτον ἡ ἐπιβολὴ φυλακίσεως 3 1/2 ἐτῶν εἰς τοὺς δύο ἐκ τῶν ἐννέα κατηγορουμένων κηρυχθέντας ἐνόχους, ὡς συνεργούς, Τσεβρόπουλον καὶ Κεφάλαν· οἱ λοιποί, κατηγορούμενοι εἰς βαθμὸν πλημμελήματος, ἐκηρύχθησαν ἀθῶοι, τῇ αἰτήσει καὶ τῆς κατηγορίας, ἕνεκα τῆς ἀνεπαρκείας τῶν ἀποδεικτικῶν μέσων.

Τέσσαρες εἶνε οἱ κατηγορούμενοι. Οἱ τρεῖς συνδιεσκέδαζον μίαν νύκτα ἐν τῷ οἰνοπωλείῳ τοῦ τετάρτου, Ἀδριανοπούλου τὸ ὄνομα, ἢ Μούση,—ἕνεκα τοῦ μακροῦ μ ο ὺ ς, τὸ ὁποῖον τρέφει,—ὑπόπτου φυσιογνωμίας, καταδικασθέντος καὶ ἄλλοτ' ἐπὶ πλαστογραφίᾳ. Ἐν τῷ μεταξὺ κρούει ὁ παθὼν τὴν θύραν διὰ νὰ τοῦ ἀνοίξουν· ἀλλὰ μὴ εἰσακουσθείς, ρίπτει πέτρας, καὶ σπάνει τὰ τζάμια τοῦ μαγαζειοῦ. Τότε ὁ Μούσης τρέχει νὰ καταβῇ τὴν κλίμακα, διὰ τῆς ὁποίας ἀνήρχοντο εἰς τὸ δεύτερον ὑψηλότερον διαχώρισμα τοῦ οἰνοπωλείου του, ἀλλ' ἐν τῇ ὁρμῇ του γλυστρᾷ καὶ κτυπᾷ πίπτων τὸ μάτι του. Τὸν ἐξερεθίζει ἡ πτῶσίς του, ἁρπάζει μαχαῖρι, καὶ ἐξέρχεται, τὸν ἀκολουθοῦσι καὶ οἱ τρεῖς, καὶ μετ' ὀλίγον ἀκούονται αἱ οἰμωγαὶ τοῦ πληγωμένου, ὅστις μετ' ὀλίγον κομίζεται μέσα νεκρός.

Ὅ,τι πρόκειται ἤδη νὰ διευκρινισθῇ, εἶνε ποῖος ἐκ τῶν τριῶν ἀνήρεσε τὸν κατηγορούμενον. Κατὰ τοῦ Μούση ὑφίστανται αἱ βαρύτεραι ὑπόνοιαι. Ἡ ὑπεράσπισις διχάζεται· ὁ Μούσης καὶ ὁ εἷς τῶν λοιπῶν κατηγορουμένων ἔχουν νὰ παλαίσωσιν· ὁ εἷς καταγγέλλει τὸν ἄλλον· συνήγοροι τοῦ πρώτου εἶνε οἱ κκ. Παπαλεξανδρῆς καὶ Καζαντζῆς· τοῦ δευτέρου ὁ κ. Μίλησις. Κατὰ τῶν λοιπῶν δύο δὲν φαίνονται ὑπάρχουσαι ἀρκοῦσαι ἐνδείξεις ἐνοχῆς.

ΥΠΟΘΕΣΙΣ ΜΟΣΧΟΒΑΚΗ

Ἀξιότιμε φίλε κ. Γαβριηλίδη

Δὲν ἀποδίδω εἰς τὴν γραφίδα τοῦ ὑμετέρου καλάμου τὸ ἐν τῷ ὑπ' ἀριθ. 478 φύλλῳ τῆς ἐφημερίδος σας δημοσιευθὲν διάφορον, περὶ τοῦ ἀξιωματικοῦ Μοσχοβάκη· οὐχ ἧττον, ἐπειδὴ τὸ διάφορον τοῦτο ἐδημοσιεύθη εἰς τὰς στήλας, τοῦ «Μὴ Χάνεσαι», ὅπερ, ὡς καλῶς γινώσκω, δὲν ἐννοεῖ νὰ ἐξυπηρετῇ ταπεινὰ προσωπικὰ συμφέροντα, ἐπιτραπείτω μοι νὰ σᾶς ἐκφράσω τὴν λύπην μου, διότι ἀβασανίστως ἐπετρέψατε τὴν εἰς τὰς στήλας τῆς ἐφημερίδος σας δημοσίευσιν τοῦ διαφόρου τουτου, δι' οὗ, οἱ ὑποβαλόντες τοῦτο, ἐκ προθέσεως ἐμπαθοῦς πρὸς τὸν Μοσχοβάκην, ἀναμιγνύουσι τὴν ἐπέμβασιν τῆς πολιτικῆς εἰς τὴν δικαιοσύνην, οὐχὶ ἐκ σεβασμοῦ πρὸς τὴν δικαιοσύνην, ἀλλὰ πρὸς κορεσμὸν ταπεινῶν πολιτικῶν συμφερόντων. Ἐὰν οἱ ὑπαγορεύσαντες τὸ διάφορον τοῦτο, δὲν ἔχουσιν ἐν ἑαυτοῖς αἴσθημα φιλανθρωπίας, ἵνα συμπαθήσωσι πρὸς ἀντίπαλον φυλακισμένον, ἐξ ἀνθρωπίνης ἀδυναμίας, δὲν ἀρκοῦνται τοὐλάχιστον νὰ σιγήσωσι, μέχρις ὅτου ὁριστικῶς ἀποφανθῇ ἡ δικαιοσύνη, ἀφοῦ ηὐτύχησαν νὰ ἀκούσωσιν ἀπαγγελθεῖσαν ἀπόφασιν, καταδικάσασαν εἰς 10 1)2 ἐτῶν πρόσκαιρα δεσμά, εἰς στρατιωτικὴν καθαίρεσιν, καὶ εἰς ἔκπτωσιν τῶν πολιτικῶν δικαιωμάτων, ἕνα ἔντιμον ἀξιωματικόν, διὰ ὑποθετικὴν κατάχρησιν 875 δραχμῶν ;

Θεωρῶ ἐπικίνδυνον καὶ ἀνάρμοστον νὰ προκαταλαμβάνωνται οἱ μέλλοντες νὰ δικάσωσι δικασταί, δι' οἱουδήποτε πλαγίου μέσου, πολὺ μᾶλλον διὰ τῆς κακοβούλου διαδόσεως, τῆς σκοπούσης τὴν ἀποπλάνησιν τοῦ κοινοῦ, ὅτι καταβάλλονται προσπάθειαι ἐκ μέρους τῆς Κυβερνήσεως πρὸς ἀπαλλαγὴν τοῦ Μοσχοβάκη, ἀφοῦ εἶνε ἐπισήμως βεβαιωμένον, ὅτι ὁ Μοσχοβάκης δὲν αἰτεῖ ἀπαλλαγήν, ἀλλ' αναθεώρησιν τῆς κατ' αὐτοῦ ἀποφάσεως, διὰ λόγους τυπικούς. Διὰ τοῦτο, ἀποτεινόμενος, πρὸς δημοσιογράφον ξένον τῶν πολιτικῶν συμφερόντων, οἷον ἐγνώρισα ὑμᾶς, νομίζω ὅτι θὰ μοὶ ἐπιτρέψητε, προκειμένου περὶ τῆς ἐντελῶς ἀνεπηρεάστου λειτουργίας τῆς δικαιοσύνη, νὰ σᾶς παρακαλέσω νὰ μὴ ἐπιτρέπητε εἰς τὴν ἐφημερίδα σας, δημοσίευσιν εἰδήσεων, ἐπηρεαζουσῶν ὁπωσδήποτε τὴν δικαιοσύνην, καὶ ἐξ ἀνθρώπων ἐνδιαφερομένων προερχομένων, πρὶν ἡ ὁριστικῶς ἀπεκδυθῇ ἡ δικαιοσύνη τῆς ἐνεργείας της, ἐπιφυλασσόμενος ἐν δέοντι νὰ ἐκφέρητε ἀσφαλῆ γνώμην, ὅταν αὕτη δὲν δύναται νὰ ἐπηρεάσῃ τὴν δικαιοσύνην, ὡς δὲν ἀμφιβάλλω, θέλετε πράξει, καὶ διὰ τὴν ὑπόθεσιν τοῦ Μοσχοβάκη, ἐὰν ἡ κατ' αὐτοῦ κατηγορία, εἰσαχθῇ αὖθις, συνεπείᾳ ἀναθεωρήσεως, ἐνώπιον τοῦ τῆς οὐσίας δικαστηρίου.

Δεχθῆτε τὴν διαβεβαίωσιν τῆς ἐξαιρέτου πρὸς ὑμᾶς ὑπολήψεώς μου.

Ἀθαν. Καζαντζῆς
δικηγόρος

ἐλήθη καὶ τοῦτο ἀμέσως μετὰ τὸν θάνατον τοῦ μαρκησίου.

»Τί νὰ συμπεράνω ἐκ τούτου ; Δὲν σᾶς ἀποκρύπτω, κυρία, ὅτι ὑποπτεύω ὅτι ὁ βαρόνος Δεσιμαὶζ ἐξηφάνισε τὴν νύμφην την του, ὅπως καταλάβῃ τὴν περιουσίαν της. Ἐν πάσῃ περιπτώσει ὑπάρχει κάτι μυστήριον, σκοτεινόν τι πρᾶγμα, ὅπερ θέλω νὰ διευκρινήσω. Ἴσως μοὶ ἐπιβάλλετε τὸ καθῆκον ν' ἀπευθυνθῶ εἰς τὰ δικαστήρια· θ' ἀναγκασθῶ πιθανῶς νὰ πράξω τοῦτο. Ἀλλὰ πρὸς ἀνάμνησιν τοῦ κ. μαρκησίου Σαμαράν, τοῦ εὐεργέτου μου, νομίζω καθῆκόν μου, πρὶν καταφύγω εἰς τὴν δικαιοσύνην, νὰ ζητήσω ἐξηγήσεις παρὰ τοῦ κ. βαρόνου Δεσιμαίζ.

Ἐφ' ὅσον ἐνθυμοῦμαι, κύριε, τοιουτοτρόπως μοῦ ὡμίλησεν ὁ δυστυχὴς Κάρολος Σεβρύ. Τὸν εἶχον ἀκούσει μετὰ συγκινήσεως καὶ εὐνοήτου ἐκπλήξεως. Ἐπὶ ἱκανὸν διάστημα χρόνου, δὲν ἠδυνήθην νὰ τῷ ἀπαντήσω· ἡ φωνή μου ἐπνίγετο. . . Ἤμην ἔντρομος, καταβεβλημένη ! Φεῦ ! Δὲν ἠδυνάμην ν' ἀπατηθῶ· μοῦ ἀπεδεικνύετο φανερὰ πλέον ὅτι ὁ βαρόνος Δεσιμαὶζ ἦτο εἷς ἄθλιος !

Ηὐχαρίστησα τὸν Κάρολον Σεβρὺ διὰ τὴν ἐμπιστοσύνην τὴν ὁποίαν μοῦ ἔδειξε καὶ ἀφοῦ τοῦ συνέστησα θερμῶς νὰ ἀποφύγῃ δημόσιόν τι σκάνδαλον ἀπευθυνόμενος εἰς τὴν δικαιοσύνην, τὸν ὑπεχρέωσα νὰ ἐξακολουθήσῃ τὰς ἐρεύνας του μυστικῶς, ὑποσχεθεῖσα ὅτι καὶ ἐγὼ τὸ κατ' ἐμαυτὴν πᾶσαν θὰ καταβάλω προσπάθειαν, νὰ τὸν βοηθήσω να μάθῃ τί ἔγινεν ἡ μαρκησία Σαμαράνδ.

Ἀπεσύρθη ἀφοῦ ἀφῆκεν εἰς ἐμὲ τὴν διεύθυνσίν του καὶ μὲ διεβεβαίωσεν ὅτι οὐδὲν θὰ κάμῃ διάβημα δυνάμενον νὰ βλάψῃ τὸν βαρόνον Δεσιμαίζ, χωρὶς προηγουμένως νὰ ζητήσῃ τὴν συμβουλήν μου. Οἴμοι ! δὲν ἔμελλον πλέον νὰ τὸν ἐπανίδω !

Ὅτε ὁ σύζυγός μου ἐπανῆλθε τὸν ἠρώτησα μετὰ βιαιότητος καὶ ἀγανακτήσεως. Τῷ εἶπον ποίου κτηνώδους ἐγκλήματος κατηγορεῖτο ὡς ἔνοχος ὑπὸ τοῦ Καρόλου Σεβρὺ καὶ τὸν προσεκάλεσα νὰ μοῦ εἴπῃ τί ἔκαμε τὴν νύμφην του.

Ὑπὸ τὴν ἐπήρειαν τοῦ βλέμματός μου ἐγένετο κάτωχρος ἐθορυβήθη, ἐκλονίζετο. Ἦτο ἀσθμαίνων, τὸ δὲ μέτωπόν του περιέρρεε πολὺς ἱδρώς.

Καὶ ἂν εἶχα ἀκόμη κἀμμίαν ἀμφιβολίαν, μόνη ἡ στάσις του μὲ ἐβεβαίου περὶ τῆς ἐνοχῆς του. Πλὴν ταχέως συνελθὼν μοὶ ἀπήντησε μὲ ἐλαφρὰν καρδίαν, σχεδὸν εἰρωνικῶς καὶ μετὰ προπετείας κυνικῆς ἥτις μὲ ἔκαμε νὰ ἀηδιάσω.

— Τῷ ὄντι, μοὶ εἶπεν, ὁ ἀδελφός μου ἔφερεν ἐν Γαλλίᾳ μίαν κρεολὴν τὴν ὁποίαν δὲν ἠξεύρω πόθεν ἔλαβεν, ἀλλ' αὕτη ἦτο ἑταίρα καὶ ὄχι σύζυγός του.

Τὸ βλέμμα τοῦ κ. Λαγγάρδ ἐξέπεμψε σκοτεινὴν λάμψιν.

— Ὁ ἄτιμος ! ἐψιθύρισεν.

— «Ἡ κρεολὴ αὕτη, κύριε, ὑπέλαβον μετὰ παραφορᾶς, περὶ ἧς μετὰ τοσαύτης ὁμιλεῖτε ἀποστροφῆς καὶ τὴν ὁποίαν ζητεῖτε νὰ ἐξομοιώσητε πρὸς ἑταίραν, ἦτο ἡ μαρκησία Σαμαράνδ· εἶδον ἀντίγραφον τοῦ πρακτικοῦ τοῦ γάμου της !

ΠΡΟ ΤΟΥ ΝΕΚΡΟΥ ΤΟΥ ΦΙΛΟΥ ΜΟΥ

ΜΑΝΩΛΗ ΣΤΡΑΤΟΥΔΑΚΗ

(ΑΥΤΟΣΧΕΔΙΟΣ)

I

Ἂς τινοχθῇ σὰν κίτρινο τοῦ φθινοπώρου φύλλο,
Κάθε ἐλπίδα ψεύτικη, ποῦ βόσκει μέσ' στὰ στήθια.
Σὰ νεκρολούλουδο, ἐμπρὸς εἰς τὸ νεκρό μου φίλο,
Ἂς πέσῃ ἀπὸ τὰ χείλη μου φαρμάκι ἡ ἀλήθεια.
Χλωρὸ βλαστάρι τῆς καρδιᾶς ὁ θάνατος θερίζει,
Καὶ ἡ θλιμμένη μου ψυχὴ *κατάρα* θυμιατίζει !

Κατάρα ναί· αἰώνια κατάρα ἀνεβαίνει,
Ἀπὸ τὴν κόλασι αὐτὴ ἀπάνω στὰ οὐράνια
Τὸ ρόδο ποῦ μαραίνεται, τἀηδόνι ποῦ σωπαίνει,
Ἡ χήρα, ἡ φτώχεια, τὄρφανό, δὲν καίουνε λιβάνια ! . . .
Κατάρα ναί· ἀπόκρυφη κατάρα ὅλα λένε,
Τὰ χείλη ποῦ σφραγίζονται, τὰ μάτια ὅπου κλαῖνε.

Νὰ ἡ ζωή ! δροσάτο χθὲς τριαντάφυλλο τοῦ Μάη,
Καὶ τώρα κρύο λείψανο στοῦ χάρου τὴν ἀγκάλη. . .
Νὰ ἡ ἐλπίδα! σ' ὄνειρα τοῦ μέλλοντος πετάει,
Σὰν κῦμα, ὅπου ἔρχεται νὰ σπάσῃ στἀκρογιάλι. . .
Καὶ νὰ ἡ πρόνοια ! ἄδικη, τυφλή, μὲ ἴδιο χέρι,
Χαρίζει φῶς σὲ σκώληκα καὶ σβύνει ἕν' ἀστέρι !

Κι' ἀστέρι ἔσβυσε· λαμπρὸ ἀστέρι ἔχει σβύσει,
Γι' αὐτὸ δὲν βλέπω· ἁπλώθηκε ὁλόγυρα σκοτάδι·
Τυφλώθηκα· ἐθόλωσαν τὰ μάτια, 'γίναν βρύσι,
Καὶ ᾅδη νοιώθω στὴν καρδιὰ καὶ στὴν ψυχή μου ᾅδη ! . . .
Γιατί τέτοια παρήγορα ἀστέρια νὰ μᾶς σβύνουν,
Ὅπου στὴν νύκτα τῆς ζωῆς ὀλίγο φῶς μᾶς χύνουν ;

II

Ἐχτὲς ἀκόμα μὲ γλυκὸ χαμόγελο εἰς τὰ χείλη,
Γεμάτος νειάτα, ὄνειρα, ζωή, καρδιά, ἐλπίδα,
Τραγούδαες, ἀηδόνι μου, τὰ ρόδα τοῦ Ἀπρίλη,
Τὴ σκλαβωμένη Κρήτη σου, τὴν Λαύρα, τὴν πατρίδα.
Ἐχτὲς ἀκόμα τὰ χρυσᾶ ἐξάνοιγες φτερά σου,
Καὶ ἄστραφτε τὸ μάτι σου καὶ φούντων' ἡ καρδιά σου !

Ἐχτὲς ἀκόμα σ' ὤμμορφη λουλουδισμένη ἑσπέρα,
Πουλιοῦ καρδιὰ μοῦ ἄνοιξες, ἀγγέλου· —τὴν καρδιά σου.
Καὶ ἁρμονία χύθηκε στὸν εὔοσμο ἀέρα. . . .
Σὲ ἔβλεπα καὶ ἄκουα τὴ μουσικὴ λαλιά σου.
Τραγοῦδι ἀγάπης κι' ὄνειρα ἀνάκρουε ἡ λύρα,
Κι' ἀνάπνεα τὰ λόγια σου μὲ τῆς βραδειᾶς τὰ μύρα. . .

Ἄχ, τὴ ζωὴ ἐνόμιζες ἀνθόστρωτη πατρίδα,
Καὶ στὰ λουλούδια ἅπλωνες φιλόκαλο τὸ χέρι·
Σὰν κόρη ὅπου κυνηγᾷ στὸν κῆπο χρυσαλλίδα. . .
Δὲν ἤξευρες, ἀλλόκοτο πῶς κρέμεται μαχαῖρι,
Πῶς πρὶν τὸ ἄνθος φθάσωμε, νεκρὸ τὸ χέρι κλίνει,
Καὶ χρυσαλλίδα ἡ ζωὴ πετᾷ καὶ μᾶς ἀφίνει. . .

III

Μέσ' 'ς τῆς ζωῆς του τὴν αὐγὴ καὶ μέσ' 'ς τὸ ἄνθισμά του
Ποῦ πράσινα ἐξάπλωνε τὰ φύλλα γύρω γύρω,
Μέσ' 'ς τὴ χλωρή του ἄνοιξι, μέσ' 'ς τὸ κελάδημά του
Ποῦ διπλωμένο ἔβγαινε μὲ τῆς καρδιᾶς το μύρο,
Βορριᾶς νὰ πνεύσῃ ; . . . καὶ σὲ μιὰ ἀναπνοή του μόνη
Νὰ μαραθῇ τὸ λούλουδο, νὰ νεκρωθῇ τ' ἀηδόνι ; . . .

Ἀχ· θᾶνε ψέμα, ἀπίστευτο· καὶ θὰ ξυπνήσῃ πάλι. . .
Μπορεῖ νὰ ἔλθ' ἡ ἄνοιξι, ὁ Μάρτης νὰ προβάλῃ,
Καὶ νὰ μὴ σχίσῃ φλογερὸ τραγοῦδι τὸν αἰθέρα ;
Μπορεῖ ν' ἀφήσῃ ὀρφανὴ τοῦ Μάρτη τὴν ἡμέρα ;
Κ' ἂν γύρῃ κἄνα λείψανο τῆς Λαύρας παληκάρι,
Σὲ ποιὰ θὰ σπάσῃ δάχτυλα τὸ ἐθνικὸ δοξάρι ;

Κ' ἂν αὔριο ἡ Κρήτη του. . . *ἢ μάνατον ἢ Κρήτη!*
Γιὰ τὤνειρο τἀκείμητο τὴ σπάθη πάλι σύρει,
Μπορεῖ νὰ μὴν τὸν ἴδωμε 'ς τοὺς Λάκκους, 'ς τὸν Κερίτη,
Μὲ τ' ἅρματά του νὰ πετᾷ, νὰ πάῃ 'ς τὸ πανηγύρι ; . . .
Μπορεῖ νὰ βάφῃ 'ς αἵματα ἡ Κρήτη τὴν πορφύρα
Καὶ νὰ σωπαίν' ἡ πύρινη Κρητικοποῦλα λύρα ! . . .

. . . .

IV

. . . Εἶνε τὸ χτύπημα βαρύ, καὶ ἡ φωνή μου λίγη
Γιατί ὁ πόνος ὁ πολύς, τὸ δάκρυ μου τὴν πνίγει.
Τὸ χέρι μου ἐλύθηκε 'ς τὴ λύπη τὴ μεγάλη
Καὶ δὲν μπορεῖ, Μανώλη μου, στεφάνι νὰ σοῦ βάλῃ.
Μὰ ἡ Λύρα καὶ ἡ Κρήτη σου δάφναις χλωραῖς θερίζουν
Κ' ἀμάραντα σοῦ πλέκουνε στεφάνια. . . σοῦ ἀξίζουν.

Ἀπηγγέλθη τῇ 9 Μαΐου 1883

Γ. Α. Ἀναστασόπουλος

ΕΞ ΙΤΑΛΙΑΣ

(ΕΙΔΙΚΟΥ ΑΝΤΑΠΟΚΡΙΤΟΥ ΜΑΣ)

Βάριον, 12)24 Μαΐου.

Ὡς προεβλέπετο, ἡ μεγάλη τῆς Βουλῆς πλειονοψηφία ἔδωκε τὴν ψῆφόν της ὑπὲρ τοῦ κ. Δεπρέτη ἐπὶ ἡμερησίας διατάξεως ὑπ' αὐτοῦ ἀποδεχθείσης, ἐν ᾗ τὸ ὄνομα τῆς Ἀ-

ιστερᾶς τῆς πολιτικῆς μερίδος ἐν ὀνόματι τῆς ὁποίας ἀνέλαβε τὴν ἐξουσίαν, οὐδόλως ἐμνημονεύετο: συμπέρασμα ὅθεν τῆς εἰς τὸν κ. Δεπρέτη ἐμπιστευτικῆς ψήφου εἶνε ὅτι ὁ *μετασχηματισμὸς* εἶνε γεγονὸς τετελεσμένον. Δεξιὰ καὶ Ἀριστερὰ δὲν ὑρίστανται πλέον· συνέπεια: οἱ δύο ἐλευθερόφρονες ὑπουργοὶ Ζαναρδέλης καὶ Βακκαρίνης, ἀντιπροσωπεύοντες τὴν καθαρὰν Ἀριστερὰν, οὐδ' ἐννοοῦντες νὰ παρεκκλίνωσι τῶν ἀρχῶν, ἐν ὀνόματι τῶν ὁποίων ἀνῆλθον εἰς τὴν Κυβέρνησιν, ἔδωκαν τὰς ἑαυτῶν παραιτήσεις· καὶ μετ' αὐτοὺς τὸ ὑπουργεῖον ὁλόκληρον, δεκτὰς γενομένας ὑπὸ τοῦ Βασιλέως, ὅστις εὐθὺς ἐπεφόρτισε καὶ πάλιν τὸν Δεπρέτη νὰ σχηματίσῃ νέον ὑπουργεῖον· καὶ τὸ νέον ὑπουργεῖον εἶνε τὸ παλαιόν, μεῖον τῶν κκ' Ζαναρδέλλη καὶ Βακκαρίνη, τοῦ κ. Δεπρέτη ἀναλαβόντος προσωρινῶς τὰ ὑπουργεῖα ἐκείνων, τῆς Δικαιοσύνης καὶ τῶν Δημοσίων ἔργων. Τίνες ἔσονται οἱ δύο νέοι ὑπουργοί; Ἰδοὺ τὸ ζήτημα τῆς ἡμέρας, περὶ τὸ ὁποῖον ὁ πολιτικὸς τύπος κρατεῖ τῶν λόγων τᾶς μάχας. Καὶ ἄλις περὶ τῆς πολιτικῆς.

Ἐν Ρώμῃ μετὰ μεγίστης δραστηριότητος ἀνακινεῖται τὸ ζήτημα τῆς προσεχοῦς Παγκοσμίου Ἐκθέσεως· ἡ ἄλξις τῆς Καλλιτεχνικῆς Ἐκθέσεως ἀνεβλήθη μέχρι τέλους Ἰουνίου.

Ἐν Μεδιολάνοις ἐγένοντο ἐν μεγάλῃ πομπῇ τὰ ἐγκαίνια μνημείου εἰς τὸν Μανζόνην.

Τὸ Τουρῖνον ξενίζει τὸν Μόλτκε.

Ἤθελον νὰ σᾶς γράψω τινὰ περὶ τοῦ παραιτηθέντος ἐπίσης Προέδρου τῆς Βουλῆς κ. Φαρίνη· ἀλλ' ἐν τῷ προσεχεῖ.

Α. Γ. Η.

ΜΙΚΡΑ ΧΡΟΝΙΚΑ

ΕΚ ΤΟΥ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΥ ΔΕΛΤΙΟΥ

18 Μαΐου

Σήμερον τὴν πρωΐαν κατεσχέθησαν ὑπὸ τοῦ ὑπαστυνόμου τῆς ἀγορᾶς 35 ὀκάδες ἰχθύων (σάλπαις καὶ τσιπούραις) ἁλιευθέντων διὰ δυναμίτιδος καὶ ἀπεστάλησαν εἰς τὸ Πτωχοκομεῖον.

— Ὡσαύτως ὑπὸ τοῦ αὐτοῦ ὑπαστυνόμου ἐξηφανίσθησαν 50 ὀκάδες διαφόρων ἰχθύων, ἤτοι καπονίων, μαριδῶν κλπ. βεβλαμμένων.

— Χθὲς ὥρᾳ 5 μ. μ. τὸ κάρρον τοῦ Π. Τσοβανάκη ἀνατραπὲν ἐπὶ τῆς πλατείας τοῦ Συντάγματος ὑπὸ τὴν οἰκίαν Ι. Βούρου κατέπεσεν ἐπὶ τοῦ πεζοδρομίου καὶ ἔθραυσεν ἕνα φανόν.

—Τὴν 1 1/2 μετὰ τὸ μεσονύκτιον ἐν τῷ ἐπὶ τῆς διαταυρώσεως τῶν ὁδῶν Καπνικαρέας καὶ Πανδρόσου ζυθοπωλείῳ τοῦ Θ. Δουβέλη ὁ ἐκ Τεργέστης Γιουζέπης Λεβάκης ἢ Νόβακ, πιλοποιὸς, ἐν καταστάσει κραιπάλης διατελῶν ἐπυροβόλησε διὰ τῆς ἰδίας χειρὸς δίς κατὰ τῆς κεφαλῆς του διὰ πολυκρότου κλεισθεὶς ἐντὸς τοῦ διαχωρητηρίου καὶ ἐπληγώθη καιρίως. Ὁ ἰατρὸς κ. Γούζαρης ἐπελήφθη τῆς βοηθείας τοῦ παθόντος.

— Ἐκ τοῦ ἐν Πειραιεῖ καταστήματος τοῦ Φραγκιάδου καὶ Σουρῆ ἐκλάπησαν τὴν παρελθοῦσαν νύκτα παρ' ἀγνώστου εἰσελθόντος διὰ τοῦ ἄνωθεν τῆς θύρας περαθύρου, οὗ τὸν ὕελον ἔθραυσε, δρ. 800. Ὁ ὑπαστυνόμος Πειραιῶς ἐπελήφθη ἀνακρίσεων.

— Οὐδὲν κρούσμα εὐλογίας συνέβη χθὲς ἐνταῦθα, ἐν Πειραιεῖ δὲ προσεβλήθη ὁ Νικ. Φανελάκης, ἐτῶν 3, ἀνεμβολιαστος, προελθὼν ἐκ Τήνου μετὰ τῆς μητρός του πρό τινων ἡμερῶν καὶ μετηνέχθη εἰς Κάνθαρον.

ΓΝΩΣΤΟΠΟΙΗΣΙΣ

Συστηθέντος ἐπὶ τοῦ κτήματος τοῦ κ. Δ. Ι. Σούτζου εἰς θέσιν Γλυκόβρυσιν παρὰ τῇ πόλει Ἀθηνῶν νέου

ΓΑΛΑΚΤΟΚΟΜΕΙΟΥ

γνωστοποιεῖται ὅτι οἱ βουλόμενοι νὰ ἔχωσι καθ' ἑκάστην πρωΐαν

ΑΓΝΟΝ ΓΑΛΑ ΑΓΕΛΑΔΙΝΟΝ

ἐντὸς δοχείων διὰ σφραγίδος ἠσφαλισμένων δύνανται ἀπὸ τῆς σήμερον νὰ ἐγγραφῶσιν εἴτε ἐν τῷ γραφείῳ τῶν Ἀδελφῶν Οἰκονόμου, ὁδῷ Σταδίου, εἴτε ἐν τῷ καταστήματι Κόλα, οἰκίᾳ Β. Μελᾶ, σημειοῦντες εὐκρινῶς τὴν ποσότητα γάλακτος ἣν ἐπιθυμοῦσι καὶ τὴν κατοικίαν αὐτῶν ὅπως μὴ προέλθῃ σύγχυσις εἰς τὴν διανομήν.

Ἡ μεταφορὰ καὶ παράδοσις τοῦ γάλακτος εἰς τὰς οἰκίας τῶν ἐγγραφησομένων γενήσεται καθ' ἑκάστην πρωΐαν περὶ ὥραν ὅην ἀπὸ τῆς προσεχοῦς Δευτέρας 23 Μαΐου.

ΤΙΜΗ ΤΟΥ ΓΑΛΑΚΤΟΣ

ὁρίζεται τῆς ἡμισείας ὀκάδος ἐν δοχείῳ εἰς λεπτὰ **55**, τῆς μιᾶς ὀκάδος εἰς δραχμὴν **1** καὶ τοῦ δοχείου τῶν δύο ὀκάδων εἰς δραχμὰς **2**.

(*Ἡ διεύθυνσις τοῦ Γαλακτοκομείου «Γλυκόβρυσις»*)

ΑΠΩΛΕΣΘΗ προχθὲς ἀπὸ τοῦ ζαχαροπλαστείου Παυλίδου μέχρι τῆς πλατείας τοῦ Συντάγματος, διὰ τῆς ὁδοῦ Καλαμιώτου, **ὡρόλογιον** μετ' ἀργυρᾶς ἁλυσσίδας. Ὁ εὑρὼν ἂς τὸ φέρῃ εἰς τὸ γραφεῖόν μας καὶ ἀμειφθήσεται.

Ο ΠΑΤΗΡ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ

Τὸ ἄριστον καὶ θελκτικώτατον τῶν κατὰ τὰ τελευταῖα ἔτη ἐκδοθέντων γαλλικῶν μυθιστορημάτων ἤρξατο ἀπὸ τῆς ἑβδομάδος ταύτης δημοσιευόμενον

ἐν τῇ **ΕΣΤΙΑ**

Τιμὴ ἑκάστου φύλλου λεπτὰ **25**

Γίνονται δεκταὶ συνδρομαὶ εἴτε ἀπ' ἀρχῆς τοῦ ἔτους ἀντὶ φρ. **12**, εἴτε καὶ ἀπὸ 1 Μαΐου μέχρι τέλους Δεκεμβρίου ἀντὶ φρ **8** προπληρωτέων.—Ἐκ τῶν ἐπαρχιῶν ταχυδρομικῶς διὰ χαρτονομίσματος ἢ γραμματοσήμου ἐντὸς ἐπιστολῆς συστημένης.

Ἡ **Ἑστία** ἐκδηδομένη κατὰ Κυριακὴν, περιέχει πάντοτε ποικίλην καὶ τερπνὴν ὕλην.

Εἰς τοὺς ἐγγραφομένους συνδρομητὰς δίδονται διάφορα συγγράμματα εἰς τὸ ὅον τῆς ἀξίας των.

(3, Β)

3 **ΕΠΙΦΥΛΛΙΣ** 3

ΔΙΝΟΡΑ

ΕΚ ΤΩΝ ΤΟΥ ΚΛΑΡΕΤΗ

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

(Ἴδε συνέχειαν εἰς προηγούμενον φύλλον).

Τὸ ἤγγιζε διὰ τοῦ δακτύλου τὸ ὄνειρόν του ὁ Φερῶ. Τὰ ἐξωτικὰ ἐκεῖνα καὶ πλήρη βαθείας ἁρμονίας ὀνόματα, τῷ ἤρεσαν ὡς προσφιλεῖς ἐπῳδοί· ἔτρεμον τὰ δάκτυλά του, ὅταν τὰ ἔγραφε: «ὁ ἄργυρος τοῦ Χαρνασιλλοῦ, ὁ χαλκὸς τοῦ Τρεσικατᾶ, τὸ ἡφαίστειον τοῦ Σὰν Φερνάνδου, οἱ πορθμεῖς τοῦ Διοκλάρο» ἔθετεν ἐπὶ σκηνῆς ταῦτα πάντα ὡς εἰς δρᾶμα, καὶ ἀπολαμβάνων ὡς ἠχὼ χαρμοσύνου μουσικῆς τοὺς λόγους τοὺς ὁποίους καθ' ἑκάστην στιγμὴν μετὰ βαθείας εὐαρεσκείας ἐπανελάμβανε: «Αἱ ἀσημένιαις ἐπαρχίαις.» Ἀσημένιαις!

Ὁ Βερινὸν, ὅταν ἀνέγνω τὴν ἔκθεσιν, ἐνθουσιάσθη. Διεκήρυξεν ὅτι ποτὲ, οὐδέποτε, οἰκονομολόγος μετεχειρίσθη τοιαύτην λαμπρὰν μέθοδον. Μυριάδες μετόχων θὰ προσηλκύοντο. Πῶς διάβολο! ὁ συγγραφεὺς τοιούτου καλλιτεχνήματος δὲν ἀνῆκεν εἰς τὴν Ἀκαδημίαν, οὐδέποτε ἄλλοτε εἶχε διατυμπανισθῆ τόσῳ τολμηρῶς μία τοιαύτη ἐπιχείρησις. Ἀφελέστατα δεσμευθεὶς ὑπὸ τῆς ἰδίας φιλολογίας του, μεθυσθεὶς ὑπὸ τῶν εἰκόνων του, ὁ Εὐγένιος Γρανδὲ εἶχεν ἀνταλλάξει τὸν καθαρὸν χαλκὸν τῶν ὑποθετικῶν μεταλλείων τῆς Σιέρρας Φουέντας.

— Εὖγε! *Ἀβάντε ἡ μούζικα* ἔλεγεν ὁ Βερινὸν! Νὰ τρέξῃ ὁ κόσμος!

Ἀνεγίνωσκεν ἐπανειλημμένως τὴν ἔκθεσιν, ἡ ὁποία θὰ ἐτυποῦτο καθὼς καὶ ἄλλα ἄρθρα τοῦ Κυρίου Φερῶ ἐν τῇ χρηματιστικῇ ἐφημερίδι *Ὁ χρυσὸς τοῦ Χιλῆ*, εἰδικῶς ἱδρυθείσῃ διὰ τὴν ἐπιχείρησιν τῶν Μεταλλείων, καὶ αὐτὸς ὁ ἴδιος Βερινὸν ἐξεπλήσσετο διὰ τὰς γραφικὰς καλλονὰς, διὰ τὴν στιλπνότητα τῶν ἐπιθέτων, τὰ ὁποῖα ἐν τῇ ἁπλότητί του ὁ μυθιστοριογράφος εἶχε ῥίψει ἀφειδῶς, στάχτη 's τὰ μάτια· δηλ. χρυσῆν στάχτη!...

— Ἀ! ἔχετε γράψει ἀμίμητον σελίδα, καλέ μου, Φερῶ!

— Ὤ! Ὤ! ἀπεκρίνετο οὗτος, μετριοφρόνως κοκκινίζων. Δὲν ἔκαμα τίποτε ἄλλο παρὰ νὰ τακτοποιήσω τὰς ἐξαιρέτους σημειώσεις σας, Κύριε Βερινὸν, καὶ τὰς τοῦ Κυρίου Παλούκη. Ἐν μόνον κατώρθωσα! τὰς ἐνέδυσα δι' ὅλης τῆς μαγείας τοῦ ὕφους... Συναρπάζει, τὸ ὕφος!

— Εὐτυχῶς!... ἐψιθύριζεν ὁ Βερινὸν μεταξὺ τῶν λεπτῶν πανούργων χειλέων του.

Δὲν ἔμελλε νὰ τῷ προμηθεύσῃ θέσιν ἐν τῇ Ἀκαδημίᾳ αὐτὸ τὸ «μαγικὸν ὕφος», ἀλλὰ ἔδραν εἰς τὸ Πλημμελειοδικεῖον. Ὁ δυστυχὴς παρ' ὀλίγον νὰ πέσῃ ἀπόπληκτος, ὅταν ἐντὸς τοῦ ὡραίου πρασινόχρου γραφείου του μὲ τοὺς ὡραίους τοπογραφικοὺς χάρτας τοῦ Χιλὶ καὶ τὸ σχεδιαγράφημα τῶν Μεταλλωρυχείων τῆς Σιέρρα Φουέντας ἐπὶ τοῦ τοίχου εἰσῆλθεν εἰς ὑπαστυνόμος ἵνα κατάσχῃ τὰ βιβλία τῆς ἑταιρίας καὶ ἐπιδείξῃ πρὸς τὸν Κύριον γενικὸν γραμματέα ἔνταλμα συλλήψεως, ὅπου ἦτο ἀναγεγραμμένον τὸ ὄνομα καὶ ἐπώνυμόν του:

«Φερῶ (Εὐγένιος-Φίλιππος).

Πῶς! τὸν συνελάμβανον, ἐκεῖνον, γενικὸν γραμματέα; Καὶ τίνι δικαιώματι;

Τί εἶχε πράξει;

Τί συνέβαινε λοιπόν;

Συγχρόνως ὁ Βερινὸν ὡδηγεῖτο εἰς τὰς φυλακὰς ἐντὸς ἁμάξης, φυλαττόμενος ὑπὸ δύο ἀστυνομικῶν ὀργάνων. Εἰς τὸν Παλούκην ὁμοία τύχη ἐπεφυλάσσετο. Ἡ ἀπροσδόκητος αὐτὴ καταστροφὴ ἐκεραύνωσεν, ἀπεμώρανε τὸν Εὐγένιον Φερῶ. Ἐνόμιζεν ὅτι ἔπεσεν αἴφνης ἐντὸς ὑπογείου ἀμάρας. Ἐκεῖνος εἰς τὰς φυλακάς! Ἐπερίμενε νὰ μάθῃ μήπως ἦτο κακή τις ἀστειότης.

Διατί, εἰς τὰς φυλακάς; Ἡ δικαιοσύνη εἶχεν ὑποπέσει εἰς παρεκτροπὴν ἐξ ἐκείνων, τὰς ὁποίας, εἰς τὸν καλὸν καιρὸν τῶν ἔργων τῆς φαντασίας, ἐλάμβανον ὡς ὑποθέσεις ἱστορικῶν μυθιστοριῶν καὶ δικαστικῶν μελοδραμάτων. Αἴ! λοιπόν, ἦτο ἐπίσης ἀθῶος, ἐπίσης ἐντελῶς ἀθῶος, ὡς οἱ ἄδικοι κατηγορούμενοι ἥρωες ἐκείνων. Μάλιστα δὲν ἀνησύχει διὰ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ σφάλματος αὐτοῦ. Ἐγίνωσκεν ὅτι ἡ ἀθωότης ἀναγνωρίζεται πάντοτε ἐν τῇ πέμπτῃ πράξει. Ἡ ἰδική του θὰ ἐξέλαμπε δημοσίᾳ πρὸ τῶν δικαστῶν. Ἔλεγεν εἰς τὴν καταλυπημένην Δινόραν νὰ κάμῃ ὑπομονήν. Ὅταν ἦλθον νὰ τὸν ἐξαγάγωσιν ἐκ τοῦ κελλίου του διὰ νὰ τὸν ὁδηγήσωσιν ἐνώπιον τοῦ πραγματογνώμονος ὅστις θὰ ἐξέταζεν, οἱονεὶ διὰ μικροσκοπίου, —ἐντομολόγος τοῦ τραπεζιτικοῦ ἀκάρεως —τὰ βιβλία τῆς Ἑταιρίας τῆς Σιέρρας Φουέντας, ἔλεγεν εἰς τοὺς ἀστυνομικοὺς ὑπαλλήλους, εἰς τὸν πραγματογνώμονα: «Ἐπλανήθησαν: θὰ ἴδητε ὅτι θὰ ἀναγνωρίσουν τὴν πλάνην των! Εἶχε βεβαιότητα περὶ τούτου. Ἐν τῇ φυλακῇ ἀπεφάσισε νὰ γράψῃ νέον μυθιστόρημα ἐμπνευσθὲν ὑπὸ τῶν τελευταίων ἀναγνώσεών του περὶ Χιλὶ καὶ Χιλιανῶν.

— Μὴ λυπῆσαι, ἔλεγεν εἰς τὴν νέαν κόρην. Θὰ ἐξέλθῃ ἀπ' ἐδῶ σώα ἡ τιμή μου, καὶ θὰ ἐξέλθω μὲ ἕνα ὡραῖο βιβλίο!.. Ἤδυρα τὴν πλοκήν του, ἤδυρα τὸ ὄνομά του.. *Δόνα Ἐρμόζα*... Εἶνε νόστιμος τίτλος! Θὰ εἶνε τὸ ταῖρι τοῦ πρώτου, τῆς *Δινόρας* μου.. Ὅταν συλλογίζωμαι πῶς τὸ ἔχουν συγκρίνει μὲ τοῦ Κούπερ, τὴν *Δινόραν*.

Καὶ διηγεῖτο εἰς τὴν Δινόραν ἐντὸς τοῦ ἐντευκτηρίου τῶν φυλακῶν τὰς περιπετείας τοῦ μέλλοντος διηγήματος. Πρώτα τί ἔλεγον αἱ ἐφημερίδες περὶ τῆς καθείρξεώς του.

— Δὲν μὲ ὑποπτεύονται, ἐλπίζω;

— Ὄχι.. ὄχι... σοῦ ὁρκίζομαι.

— Μιλοῦνε γιὰ μένα;

— Μάλιστα, μιλοῦνε.

— Γιατὶ δὲν μοῦ τὰς ἔφερες, νὰ τὰς διαβάσω;

— Πρὸς τί;

— Πρὸς τί! ἐγκαρδιώνεται κανείς. Δὲν ἔχω τίποτε νὰ φοβηθῶ· ξεύρω καλὰ ὅτι δὲν ἔκαμα τίποτε κακό... οὔτε ὁ Βερινιόν, εἶμαι βεβαιότατος... σφάλμα, σφάλμα εἶνε... Ἀλλὰ, μολαταῦτα ἤθελα νὰ βεβαιωθῶ ἂν ἔχωμεν καθὼς πρέπει τύπον.

Ἐπὶ τέλους τοῦ ἔφερε σπανίας τινας ἐφημερίδας, εὐνοϊκῶς διακειμένας πρὸς τὸν συγγραφέα τοῦ *Κοκκίνου Φειδιοῦ*. Συνεκινήθη· ἐν τοῖς Χρονικοῖς μιᾶς ἐξ αὐτῶν ἐδημοσιεύετο ἡ βιογραφία του. Ἴσως θὰ ἐδημοσίευον καὶ τὴν εἰκόνα του, ἂν εἶχε ποτὲ προβλέψει νὰ φωτογραφηθῇ.

— Εἶνε ἀστεῖον, πῶς λές; Δινόρα; ἔλεγε. Ἐκδίδω πενῆντα τόμους, δὲν γίνεται λόγος περὶ ἐμοῦ. Μὲ φυλακίζουν, γρά-

φεται ὁ βίος μου. Εἶνε πολὺ ἀστεῖον, μάλιστα, πολὺ ἀστεῖον!

Εἶχε φυλάξει ἄλλως τε τὴν ἐφημερίδα. Μόλις ἐξήρχετο τῆς φυλακῆς, θὰ ἐπεσκέπτετο τὸν συντάκτην. Ὁ δημοσιογράφος ἦτο τόσῳ ἀξιαγάπητος ὅσῳ δὲν τὸν ἐγνώριζεν ὁ Φερῶ. Ἔχει τις ἀγνώστους φίλους.

— Θάρρος, θάρρος, ἐπανελάμβανεν ὁ κακόμοιρος, ὑπάρχουν ἀκόμη καλὰ παιδιά.

Ἦτο τόση βαθεῖα ἐμπιστοσύνη, τόσῳ τὸν ἐγκαρδίωνεν ἡ ἔκβασις τῆς δίκης, ὥστε κατόρθωσε νὰ συμμερισθῇ καὶ ἡ Δινόρα τὴν ἁπλοϊκὴ ἡρεμίαν του. Δὲν ἐγνώριζε διόλου ἀπὸ τοὺς χρηματιστικοὺς αὐτοὺς συναιτερισμοὺς καὶ εἶχεν ἴδη μετὰ τρόμου τὸν πατέρα της εἰσερχόμενον εἰς τὴν ἐπιχείρησιν τῶν Μεταλλείων τῆς Σιέρρα Φουέντας, Ἀλλὰ, καθόλου εἰπεῖν, ὁ Βερινιὸν δὲν ἦτο κατεργάρης, καὶ ὁ Εὐγένιος Φερῶ ἦτο τίμιος ἄνθρωπος. Δὲν ἠδύνατο νὰ χωρῇ εἰς τὸ μέσον ἡ παρεννόησις. Ἀθωωτικὴ ἀπόφασις θὰ ἐτελείωνε τὰ πάντα μετ' ὀλίγον.

Τοιαύτη ἦτον ἡ γνώμη τοῦ Φερῶ. «Κοιμοῦμαι ἥσυχα, βλέπεις, Δινόρα. Καλὴ συνείδησις εἶνε καλὸ προσκέφαλο, μάλιστα εἰς τὰς φυλακάς... πρὸ πάντων εἰς τὰς φυλακάς. Τόσῳ ταχέως ἐγκατελείπετο εἰς τὴν αἰσιοδοξίαν του, ὥστε χωρὶς ταραχῆς ἔμαθε τὴν ἀπαγωγήν του πρὸ τοῦ Κακουργοδικείου. Αἴ! καλά! πῶς! τοῦτο ἴσως εἶναι προτιμώτερον! Ἡ συζήτησις θὰ ἦνε δημοσία· ὅ,τι εἶπεν ἰδιαιτέρως εἰς τὸν ἀνακριτὴ, θὰ τὸ ἔλεγε πρὸ πληθούσης ὁμηγύρεως,—καὶ θὰ ἔβλεπον!

— Μία δίκη; πάλι μ' ἀρέσει αὐτό· ἴσως περισσότερο αὐτὸ μ' ἀρέσει... εἶνε εἰλικρινέστερον, φανερώτερον!

Δὲν τῷ ἀπήρεσκε νὰ «ἐξελέγξῃ τὴν συκοφαντίαν» ἐν πλήρει αἰθούσῃ. Ἔτρεφεν ἄλλως τε μικρὰν μνησικακίαν ἐναντίον τῶν δικαστῶν, οἵτινες τῷ ἐζήτουν—στοχάζεσθε τί; — λόγον τῆς συντάξεώς του, τοῦ ὅρους τῆς ἐκθέσεως...

Οἱ δικαστικοὶ δὲν ἀγαποῦν τοὺς λογίους! Ἐπὶ τοῦ παρόντος μοῦ ζητοῦσι φιλολογικὰς ἔριδας! Ἀπὸ φιλολογίαν δὲν καταλαμβαίνουν τίποτε, μὰ τίποτε!

Ἀ! εὕρισκαν τὰς ἐκθέσεις του *ἀμφιβόλους*! Ἔστω. Θὰ ἔβλεπαν, θὰ ἔβλεπαν, ὅταν θὰ τὰς ἀνεγίνωσκεν ὑψηλοφώνως εἰς τὸ ἀκροατήριον.

Καὶ τῇ ἡμέρᾳ τοῦ Φεβρουαρίου ἐκείνῃ, καθ' ἣν ἀγωνιῶσα ἡ Δινόρα ἀνέμενε τὴν ἀπόφασιν ἐντὸς τοῦ μικροῦ δωματίου τοῦ ἐπὶ τῆς πλατείας Δελφίνος ξενοδοχείου, ὁ Εὐγένιος Φερῶ εἶχε προσπαθήσει νὰ ἀναγνώσῃ πρὸ τοῦ πλήθους καὶ ὑπερασπισθῇ καὶ ἐπιβάλῃ τὰς ἐπὶ τῶν Μεταλλείων τῆς Σιέρρα Φουέντας ἐκθέσεις του· τὰ περὶ τοῦ ἀργύρου τοῦ Κοπιακὸ, καὶ τῆς χρυσίτιδος γῆς, τὰ ὁποῖα οἱ δικασταὶ, αὐτοὶ οἱ διαβολευμένοι δικασταὶ εὕρισκαν ἐλλαττωματικὰ καὶ ἐνοχοποιοῦντα.

Ἐνοχοποιοῦντα! ἀλλ' ἐὰν πάντοτε ἔγραφε τοιαύτας σελίδας, ὡς αὐταὶ, φωτειναὶ καὶ ἀκτινοβολοῦσαι, αἴ! θὰ ἦτο πρὸ δέκα ἐτῶν Ἀκαδημαϊκός. Ναί· ὅ,τι καλλήτερον ἠδύναντο νὰ ἀπαιτήσῃ παρ' ἑαυτοῦ, ἦσαν αἱ σελίδες ἐκεῖναι, μὲ τὰς ὁποίας ἤδη ἐπεχείρουν νὰ τὸν στιγματίσουν!

Πρὸ τοῦ Κακουργοδικείου ὁ καϋμένος αὐτὸς ἀθῶος, πειδὶ μὲ λευκὰ μαλλιὰ καὶ διαρκεῖς ὀνειροπολήσεις, ἐρωτώμενος ὑπὸ τοῦ προέδρου, ἐτήρει θλιβερὰν στάσιν. Ἐπανίστατο κατὰ τῶν κατηγοριῶν ἀδεξίως, μετὰ τῆς ἀφελοῦς ματαιότητος πεποιθότος ἐπὶ τῷ ἔργον του. Ὑπερήσπιζε τὰς ἐκθέσεις του, τὰ ἄρθρα του ἐν τῇ ἐφημερίδι ὁ *Χρυσὸς τοῦ Χιλὶ*, οὐχὶ μετὰ τῆς ἐπιτηδείας ζέσεως κατηγορουμένου ὅστις προσκολλᾶται μεταξὺ δύο ἄρθρων τοῦ Κώδικος, διὰ νὰ γλιστρήσῃ ὡς ἔγχελυς, ἀλλὰ μετὰ τῆς ἐπιμονῆς προσβεβλημένου συγγραφέως, οὗτινος τολμῶσι ν' ἀμφισβητήσωσι δημοσίᾳ τὴν φιλολογικὴν ἐργασίαν.

Ἅπαξ ἀκόμη, ὄχι ὄχι, δὲν ἠνείχετο τὴν κριτικὴν αὐτὴν ἐκ μέρους τῶν δικαστῶν. Ἐγνώριζεν ἐντελῶς, ἐντελῶς τὶ ἤξιζαν αἱ ἐκθέσεις του. Ἀνῆκον εἰς τὴν καλὴν πεζογραφίαν. Ποίαν ἀνότητον ἔριδα ἤρχοντο λοιπὸν νὰ τοῦ ζητήσουν οἱ δικασταί;

Καὶ ὅσῳ τὸν κατηγόρουν, τόσον ὠργίζετο, ἀμυνόμενος διὰ λακωνικῶν ἀπακρίσεων, αἵτινες ἐσήμαινον τὸ κάτω κάτω τῆς γραφῆς! « Τί σᾶς μέλει; γνωρίζω τί ἐστι γράφειν! Καὶ ἔδωκε πεῖραν τούτου!»

Τὸ σύστημα τοῦτο τῆς ὑπερασπίσεως ἐφάνη, ἀπολύτως ἀξιοθρήνητον, ἀναίσχυντον Ὁ ἀγαθὸς ἄνθρωπος ἐφαίνετο ὡς ἀψηφῶν τὸ δικαστήριον ἐναντίον τοῦ ὁποίου ἠγωνίζετο, προσπαθῶν νὰ ἀναγνώσῃ τὸ ἔργον του, θέλων νὰ τηρήσῃ ἀσάλευτον τὴν ὑπόληψίν του.

Δὲν ἠνείχετο, δὲν ἠνείχετο ποτε νὰ τοῦ ζητήσουν λόγον διὰ τὰ ἄρθρα του. Ἐπὶ τέλους οἱ δικασταὶ δὲν εἶνε κριτικοὶ, τί διάβολο!...

Καὶ ὅταν ὁ πρόεδρος τῷ ἔθηκεν ὑπ' ὄψει τὰς ὑπερβολὰς τῶν ἐξωτικῶν ἐκείνων περιγραφῶν: «Αἴ! μάλιστα, ναὶ, ἀπεκρίνετο ὁ Φερῶ, ναὶ, ἔτσι τὰ ἔγραψα, ἔτσι τὰ ἔγραψα. Ὕστερα; Δὲν θὰ τὰ ἔγραφε κανεὶς καλλίτερον ἐμοῦ. — Ἔπραξα ὅ,τι καθ' ὅλην τὴν ζωήν μου ἔπραξα: — ἰδανικοποίησα. Ἡ πραγματικότης δὲν εἶνε βεβαίως τόσον ὡραία! Πρέπει τις νὰ τὴν στολίζῃ ὀλίγον.

Ἡ ἀπόκρισις αὕτη ἐφάνη ἰδιαιτέρως πλήρης κυνισμοῦ.

Ἐπιμένων ἐν τῇ τυρλώσει του, ὁ Εὐγένιος Φερῶ προυχώρει ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον βιαιότερον εἰς τὸ σύστημα τῆς ὑπερασπίσεως ἑαυτοῦ, καὶ τότε ἠδυνήθη κατά τι νὰ διαγνώσῃ τὴν θέσιν του, ὅταν ἤκουσε τὴν κατηγορίαν σφοδρῶς ἐπιρρίπτουσαν ἐναντίον του ὅτι εἶχε ψευσθῇ, ὅτι ἐν γνώσει ἐξηπάτησεν, ὅτι ἔσυρεν ἀδαεῖς εἰς τὴν καταστροφὴν διὰ «δολίων» περιγραφῶν. Πῶς! ἐτόλμα νὰ κάμῃ ἐπίδειξιν φιλολογικῆς κενοδοξίας, ἀφοῦ ἐκ προμελέτης καὶ ἐσκεμμένως εἶχε καταρρίψει εἰς τὴν ἀθλιότητα, εἰς τὴν αὐτοκτονίαν ἴσως, δυστυχεῖς, οἵτινες ἐξελάμβανον «τὰς ὠχρὰς αὐτὰς ἀπομιμήσεις τοῦ Σατωβριάνδου» ὡς ἄρθρα πίστεως.

Εἰς τὴν ἀθλιότητα! εἰς τὴν καταστροφήν! εἰς τὴν αὐτοχειρίαν!

Ὁ Εὐγένιος Φερῶ ἤνοιγεν ἐξηγριωμένους ὀφθαλμοὺς ὑπὸ τὴν χάλαζαν τῶν δυσωνύμων ἐκείνων κατηγοριῶν: *συμμετοχή, κατάχρησις ἐμπιστοσύνης, ψευδεῖς διαχειρίσεις, καὶ ὑποσχέσεις, κλοπή.* Κλέπτης, ἐκεῖνος.... Συνεργὸς ἑταιρίας κλεπτῶν! Ἠσθάνετο πνιγόμενον ἑαυτὸν, ἀκούων ἤδη τὸν Βερινιὸν, ὅστις κατὰ τὸ ἥμισυ ὡμολόγει τὸ ἔγκλημα, νὰ τὸν κατηγορῇ, ἐκεῖνον, τὸν Φερῶ, καὶ νὰ ἐπιρρίπτῃ τὴν βαρυτέραν εὐθύνην ἐπ' αὐτοῦ καὶ τοῦ Παλούκη.

Ἐλάμβανε σπαρακτικὴν στάσιν ἐνώπιον τοῦ προφανοῦς τῶν πραγμάτων ὁ Βερινιόν. Ἦτο συγκεχυμένος, περιαλγὴς, ἐμβρόντητος.

Ὁ τραπεζίτης ἐπίστευεν, ὡς διϊσχυρίζετο, ὅτι ὁ Εὐγένιος Φερῶ ἐγνώριζε τὸν τόπον, ὅτι τὰ εἶχε σπουδάσει κατὰ βάθος. Τὰ ἄρθρα τῆς ἐφημερίδος *ὁ χρυσὸς τοῦ Χιλὶ* στηριζόμενα ἐπὶ τῶν ἐρευνῶν τοῦ Παλούκη, ὑπελάμβανεν ἀπολύτως φιλαλήθη. Ἐκεῖνος, ὁ Βερινιὸν, εἶχεν ἐξαπατηθῇ. Δὲν ἠδύνατο νὰ ἀμφιβάλλῃ ὅτι ὁ γραμματεὺς ἐδημοσίευσεν εἰς τὰς στήλας τῆς σπουδαίας ἐφημερίδος μυθιστοριογραφικὰ ἀποκυήματα.

(ἀκολουθεῖ)